

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

La sessió es reprèn a . Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball

302-00231/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per exposar-la, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; bona tarda. Gràcies, president. Conseller Sàmper, diputats... A Catalunya tenim –pensem– una gran oportunitat si parlem del mercat de treball. Pensem bàsicament que podríem, podem aconseguir situar l'atur de Catalunya en els propers anys a l'entorn de la plena ocupació, el quatre, cinc per cent, que és el que tenen la majoria de països avançats d'Europa. Avui estem, com saben, al vuit per cent.

Hauríem d'aconseguir també uns salaris que fossin dignes del fruit del treball de cadascú i que, evidentment, s'adaptessin el cost de la vida a Catalunya i unes pensions que també fossin dignes d'acord amb el cost de la vida a Catalunya.

I això és el que pretenem, d'alguna manera, amb aquesta moció, amb aquests quinze punts que tots vostès tenen. I ara explicaré com pensem que això ho podem aconseguir, bàsicament, amb tres blocs: un del mercat de treball, un altre sobre salaris nets i, finalment, sobre pensions.

Mercat de treball. Ja ho vaig dir en la interpel·lació que a Catalunya hem baixat l'atur en els darrers anys, ha anat baixant, però encara tenim de l'ordre 350.000 aturats –dades de final del 2025– i, per altra banda, tenim 235.000 empreses aproximadament que ens diuen que no creixen per falta de personal qualificat. Per tant, hi ha un desajust entre l'oferta i la demanda al mercat laboral. És això el que ens fa pensar que si fem bé les coses, entre tots podem aconseguir un atur de plena ocupació a Catalunya en els propers anys.

Ara, per fer això cal un pla. Si no fem un pla per aconseguir-ho, difícilment ho aconseguirem. I això és el que, d'alguna manera, en aquesta moció proposem. En concret, nosaltres pensem que cal reformar les polítiques actives d'ocupació. Tots veiem que el model del SOC no acaba de funcionar. Per tant, tots plegats hem de veure com ho podem canviar.

També pensem que és clau la col·laboració publicoprivada per resoldre aquest problema. Altres països ho han fet i està funcionant molt bé.

També una mesura que proposem, que és la de crear la figura de l'aprenent, regular la figura de l'aprenent a Catalunya –una figura molt nostra–, que sobretot ha de servir, doncs, per solucionar la manca de personal arreu del territori. No és fàcil tenir escoles de formació professional al delta de l'Ebre, al Solsonès o a l'Alt Empordà de

totes les matèries. Per tant, en canvi, sí que és fàcil que a les empreses, doncs, es pugui formar personal per les necessitats que tenen les empreses.

Hem de connectar millor les necessitats del mercat laboral amb la formació, d'alguna manera, els empresaris i les escoles. I proposem una comissió d'estudi per tal de no només estudiar, sinó de veure quines accions hem de fer per arribar a aquesta plena ocupació. Ho vaig dir a la interpel·lació –vostè em va agafar el guant–, és un dels punts que espero que s'aprovi i que el puguem fer.

I aquí, hi insisteixo, això ho ha de liderar el Govern, però ho hem de fer entre tots, perquè és un tema de país i ens convé a tots per als propers anys: governi qui governi, hem d'anar cap a la plena ocupació.

També demanem les competències de les polítiques passives d'ocupació, perquè també són importants per reduir l'atur. I això em sembla que ho sabem tots.

Quant a salaris, parlem de salaris nets, i aquí es dona la paradoxa que tots els que heu vist els pressupostos que va presentar la consellera Romero inclouen en l'apartat de recaptació fiscal, l'IRPF puja des del 2023 al 2000..., en els darrers tres anys –perdó–, des del 23 al 26, puja un trenta-set per cent. Què vol dir això? Doncs que els catalans, els treballadors catalans estan pagant molt més que no pas l'increment, òbviament, dels salaris ni de l'activitat. Per tant, aquest tema hem d'ajustar-lo.

I aquí volia aprofitar aquest moment per parlar al diputat Cid –ja li transmetrà, diputat Mijoler–, perquè ara sembla que hi ha una mena de concurs entre el senyor Cid i la senyora Yolanda Díaz a veure qui carrega més contra Junts per Catalunya. Jo els diria molt seriosament que si banalitzen partits estrictament democràtics com Junts per Catalunya, estan fent un favor a l'extrema dreta. Per tant, pensin-s'ho molt bé.

Però sí que els voldria recordar una data: 4 de setembre del 2023. Sap què va passar aquell dia? Que la Yolanda Díaz va anar a veure el president Puigdemont. No sé si aquell dia no es considerava que fos racista.

Per tant, escoltin, nosaltres continuem..., pensem que cal baixar la pressió fiscal i, a més a més, els salaris s'han de millorar, perquè resulta que dos terços dels catalans no arriben a trenta mil euros de salari brut, la meitat dels catalans no arriben a 26.000

euros i un de cada quatre catalans no arriba a divuit mil euros. I el cost de la vida no fa més que pujar. Els joves se'n van perquè veuen que aquí no hi ha futur i la gent gran no se'n pot anar, però veu que no té futur.

Per tant, proposem la deflactació de l'IRPF, l'increment, l'actualització dels mínims vitals i la reducció de la pressió fiscal dels joves i també de la gent gran.

I en pensions –i acabo ja, president–, el que proposem és que com que el cost de la vida és molt més alt, hem d'ajustar les pensions i per a això el que cal és una caixa pròpia de pensions. I, per tant, necessitem que les cotitzacions que paguem els catalans serveixin per als catalans i que, a més a més, recuperem el deute històric en pensions, que són aquests 30.000 milions d'euros que vam calcular a la passada legislatura, per poder complementar les pensions de viduïtat, les pensions dels autònoms i també fer possible la compatibilitat entre treball i pensió.

Amb tot això, recordin que el sistema de pensions és de repartiment. Per tant, com més gent treballi i com millors salaris tinguem, més bones pensions podrem pagar.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. I agraeixo al senyor Canadell que ens hagi presentat aquesta proposta, aquesta moció, perquè, al cap i a la fi, crec que la majoria de grups hem acabat presentant propostes per aportar solucions a la situació actual del mercat de treball. Crec que està bé també que fem una anàlisi específica de com ho tenim actualment. Actualment es dona aquesta paradoxa que més d'una vegada ja hem anunciat des d'aquest faristol per part d'Esquerra Republicana, i és que estem en uns índexs d'atur que cada vegada són més baixos –actualment a Catalunya hi ha 323.476 persones treballadores en situació d'atur, i amb una reducció respecte al mes anterior d'un 4,4 per cent referent als joves. Per tant, aquestes dades que sobre

el paper semblen positives, ens adonem que van acompanyades d'un increment cada vegada més constant i més estable de la pobresa laboral.

Per tant, està bé que avui puguem debatre sobre la qüestió dels salaris; està bé que avui puguem debatre sobre com impacta també el nivell salarial en les futures pensions, i també està bé que puguem debatre, en definitiva, sobre l'evolució del mercat de treball al país.

En base a això, nosaltres hem registrat algunes esmenes. Vostès ho saben –i començo potser per un dels elements on hi ha major diferència entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya–, nosaltres no som partidaris de rebaixes fiscals ni de reformes fiscals que no impliquin un increment d'aquells qui més tenen i, per tant, nosaltres hem presentat una esmena en el seu punt que demana la deflactació de l'IRPF per a les rendes més baixes, amb la qual cosa podríem estar d'acord, però això ha d'anar acompanyat necessàriament d'un increment de l'IRPF de les rendes més altes. És a dir, el que deixem d'ingressar per la part pública en la part de les rendes baixes –que hi estem d'acord– ho hem d'ingressar per una altra via, i, per tant, que les rendes altes, en situacions com la que estem ara mateix, que tenen més capacitat adquisitiva i que tenen més capacitat per aportar al conjunt de la societat, aportin perquè han d'aportar més.

Per tant, aquí això no ho ha de pagar el sector públic. Això ho ha de pagar qui més té a la seva butxaca. I aquest, sense cap mena de dubte, és el percentatge mínim de la societat, que són els que s'emporten el màxim benefici que genera aquesta societat. Per tant, ho han de retornar i la forma de retornar-ho és amb aquesta redistribució impositiva.

Després hi ha una altra idea darrere d'aquesta percepció que la dreta últimament està posant damunt de la taula cada vegada que en té l'ocasió, i que nosaltres hi estem radicalment en contra, que és el mantra que la millor manera de millorar la capacitat adquisitiva de la classe treballadora del país és rebaixant impostos. Si rebaixes impostos, t'adones que amb la rebaixa d'impostos la classe treballadora no millora objectivament les seves condicions materials de vida i, en canvi, perjudiqués enormement els serveis públics del país, que són els que precisament donen sortida

a les necessitats més primàries de la classe treballadora del país. Per tant, perjudiquen clarament la classe treballadora amb la rebaixa impositiva.

El que ha de passar és que per millorar la capacitat adquisitiva de la classe treballadora del país la patronal pagui. Que paguin, que millorin les condicions salarials, que millorin les condicions de la classe treballadora, que els donin més capacitat adquisitiva i millorin les seves condicions materials. La patronal ha de pagar; no ha de pagar el sector públic. Ha de pagar la patronal, que són els que obtenen el benefici de la força de treball.

Hi ha una altra idea que nosaltres també reiteradament hem posat damunt de la taula, i que a mi m'agradaria insistir-hi cada vegada que surti en aquest faristol: la classe mitjana no existeix. Aquí hi ha qui es guanya el pa amb la força del seu treball i hi ha qui es guanya el pa amb el patrimoni que ha adquirit. És això. Per tant, anar dinamitant la classe treballadora del país acaba perjudicant la capacitat d'acció i de coacció de la classe treballadora sobre la patronal; la capacitat d'acció i coacció de la classe treballadora sobre els benestants i sobre –sí– els rics.

I d'altra banda –i amb això finalitzo–, estem d'acord amb tot el que té a veure i fa referència als traspassos; per tant, votarem a favor. No ens ha sorprès, però sí que hi hem posat la banya i, per tant, li hem demanat..., que, home, casualment en tots els espais de diàleg social s'ha oblidat dels sindicats. I nosaltres li hem demanat que els posi. De fet, hi ha un punt on no els ha posat tampoc, i és una transacció amb el PSC, que és el punt cinquè, i no els ha posat respecte a les relacions entre el món educatiu i el món laboral. En aquest punt no hi podem estar d'acord, perquè s'ha oblidat d'una de les parts centrals. Casualment, el senyor Canadell s'oblida dels sindicats. Doncs bé, Esquerra Republicana està aquí per recordar-li.

I ja per acabar. Comissió d'estudi, la que proposen –i finalitzo, president–, la comissió d'estudi que proposen, crec que l'objecte no és l'adequat i li explicaré el perquè. Entra en l'àmbit del que pertoca a la capacitat executiva de l'executiu i del Govern. Crec que nosaltres hauríem de treballar en un àmbit més normatiu i legislatiu. Per tant, considerem que aquesta comissió d'estudi, tal com està plantejada, ara mateix no seria la solució. Per tant, no hi donaríem suport perquè considerem que no és l'àmbit d'acció que realment pertocaria.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Doncs entre les diverses mesures que es recullen en aquesta moció, el Grup de Junts ens proposa, per una banda, estudiar un nou model de gestió per implementar les polítiques actives d'ocupació i elaborar un pla d'acció per reduir la taxa d'atur estructural. Per tant, més estudis, més plans..., que el Govern ja ens hi té massa acostumats, però en realitat ens semblen bé, però creiem que abans hauríem de conèixer els resultats dels actuals plans que s'estan portant a terme des del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya.

És per això que des del Partit Popular hem presentat dues esmenes d'addició per tal que prèviament el Govern presenti enguany l'informe de seguiment de les accions del pla de transformació del SOC del 2024 per donar resposta a les necessitats de les persones treballadores i les empreses a Catalunya, com també l'informe d'avaluació del pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació de Catalunya del 2023 al 25 per donar a conèixer totes les accions, programes i serveis que s'han executat per al foment del treball de qualitat a Catalunya. I agraïm, doncs, que Junts hagi acceptat aquestes dues esmenes.

En cap cas la visió triomfalista de les esquerres, no?, sobre el bon comportament

fitxer 23

del nombre d'afiliats a la seguretat social o la baixa taxa d'atur creiem que pot amagar el fet que hi ha atur cronificat, i que afecta col·lectius especialment vulnerables, com joves, persones amb discapacitat i persones de més de cinquanta-dos anys. Avui en dia hi ha al voltant de 140.000 joves que ni estudien ni treballen a Catalunya. A més, els contractes laborals indefinits per a persones amb discapacitat es fan amb comptagotes: 222 contractes el març d'enguany respecte a un total de

96.500. I hem de tenir present que el cinquanta-vuit per cent de les persones aturades tenen més de quaranta-cinc anys a Catalunya.

Per tant, la realitat ens mostra que encara hi ha moltes persones que tenen greus dificultats per trobar feina. Però, és clar, els socialistes no veuen cap complicació; és clar, sempre poden recórrer a aquest famós clan Ábalos, li podríem dir, en què es pot tenir un sou a canvi d'anar a una biblioteca a llegir llibres de trens. Per tant, déu n'hi do –déu n'hi do! (*Alguns aplaudiments.*)

A banda de l'atur cronificat, també voldria destacar que el mercat també mostra empobriment laboral, ja que cada vegada hi ha més persones i famílies que no poden arribar a final de mes a causa de l'elevat cost de l'habitatge, de la inflació, especialment en productes i en serveis bàsics, els elevats impostos i el modest increment del salari. Segons les darreres dades del 2025 de l'Idescat, el quaranta-set per cent, és a dir, quasi la meitat de la població catalana, té dificultats per arribar a fi de mes.

Davant aquesta realitat, des del Partit Popular, què proposem? Creiem que per fer front a l'atur cronificat es necessiten itineraris d'acompanyament personalitzat i especialitzat amb més atenció, formació i assessorament, fins a assolir la inserció laboral. I per lluitar contra l'empobriment laboral cal un ampli ventall de mesures transversals, des de l'àmbit de l'habitatge, la formació contínua i també la fiscalitat, sobretot reduint l'IRPF a les famílies amb rendes baixes i mitjanes.

Per tant, des del Partit Popular compartim la necessitat de deflactar els trams de renda i reduir els tipus a les rendes baixes i mitjanes, i aplicar bonificacions i deduccions a favor de les persones amb rendes no superiors a 35.000 euros l'any, siguin joves, com proposa Junts, com no tan joves.

En definitiva, l'Administració catalana té molt per fer per assolir que les polítiques actives d'ocupació es gestionin bé, d'acord amb criteris d'eficàcia, d'eficiència i de bona governança. Per tant, creiem que seria una greu irresponsabilitat traspassar a la Generalitat competències en matèria de polítiques passives d'ocupació, tenint en compte que, a més, comportaria desintegrar l'organisme de la Seguretat Social.

Si el motiu és voler adaptar les pensions al major cost de vida a Catalunya, comencin per allò en què sí que tenen competències, com és ajustar les diferents rendes, ajuts

i prestacions de la Generalitat que atorga a les famílies en situació més vulnerable. I per aquest motiu hem presentat una esmena de supressió als punts 12, 13 i 14, que malauradament ha estat rebutjada.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputats i diputades... Diputat Canadell, jo començo com el diputat Jordi Albert, agraint-li la presentació d'una moció que parla sobre el mercat de treball, perquè, al nostre entendre, parlar del mercat de treball, doncs, és parlar de persones, de projectes de vida i també de la capacitat del nostre país per generar oportunitats i aquesta prosperitat compartida que tant defensem.

Però avui, malauradament, en aquesta moció, doncs, no trobem això, segurament perquè vostès i nosaltres tenim punts de vista diferents, o potser, millor dit, prioritats diferents quan parlem del mercat de treball. Perquè mentre vostès, com en aquesta moció, doncs, prioritzen la baixada d'impostos o deixar més marge al mercat de treball per si sol, nosaltres haguéssim posat més el focus en reforçar la formació, en millorar l'ocupabilitat de les persones, en protegir els drets laborals i en garantir que el creixement econòmic arribi a tothom.

Podríem dir que la seva moció és una mostra més d'aquest relat polític al que ja malauradament ens tenen acostumats en aquest Parlament, on repeteixen una vegada i una altra aquesta idea de que el mercat laboral està en crisi. I això no només és fals, sinó, a més, que les dades..., i el conseller Sàmper, durant la seva interpel·lació ja l'hi va dir, les dades ens diuen tot lo contrari: més ocupació i més estabilitat laboral que mai i, a més, una evolució positiva. Aquesta evolució positiva està sent sostinguda en el temps, que moltes vegades això és el més complicat.

I el problema de començar amb un diagnòstic equivocat és que tot el que ve després també ho està. I començo, ara sí, ja entrant en la moció que vostès han presentat, que jo he dividit en cinc punts i que intentaré anar una mica ràpid perquè, si no, no em donarà temps.

El primer, sobre l'atur. Vostès parlen de reduir-lo el quatre o cinc per cent en tres anys; tant de bo eh? Ja ens agradaria, no? I com si això..., vostès ho plantegen com si fos simplement prémer un botó i, hala, ja està fet. I vostès poden dir que això és valentia política, però nosaltres ho entenem una mica més com una frivolitat política, perquè els problemes complicats no tenen normalment solucions tan fàcils.

Cal ser ambiciosos, i ho som, però sabem que s'ha de fer..., aquesta ambició s'ha de portar a través d'una transformació estructural del mercat, inversió, polítiques sostingudes que ens portin cap aquesta estabilitat, cap a la confiança i el creixement econòmic, que és precisament això, aquesta estabilitat, aquesta confiança i aquest creixement econòmic que està fent el Govern de la Generalitat.

El segon punt, les polítiques d'ocupació i el SOC. Aquí vostès..., i durant la interpel·lació que va fer anteriorment va fer una cosa, al nostre entendre, una mica preocupant: va vostè desacreditar les polítiques públiques, així amb el SOC, en general. Vostè va reduir el SOC a una mera operació comptable, com si fos un cost, simplement un cost per persona inserida al mercat de treball. I això és no entendre o no voler entendre com funcionen les polítiques d'ocupació.

El SOC el que fa és orientar, formar, acompanyar i connectar persones, empreses i territoris. I sí, és una política estructural; i sí, requereix molt de temps i molta política pública. Però és segurament una peça imprescindible si el que volem és un mercat de treball que funcioni.

La tercera qüestió, formació i empresa. Avui a la moció vostès sembla que han descobert un problema que no és pas nou: aquest desajust entre l'oferta i la demanda. A més, un problema que ja s'està treballant, i molt –molt–, en formació professional dual, la participació empresarial, planificació territorial... I el que vostès ens proposen en la seva moció en bona part, doncs, ja existeix. Per tant, més que en aquest punt aportar solucions, potser el que fan és ignorar el que ja s'està fent.

El quart, la fiscalitat. I aquí és clarament on veiem quina és la seva intenció amb aquesta moció i el seu model: deflactació generalitzada, bonificacions, reduccions fiscals... Un paquet que ja sabem, nosaltres sabem: sona bé, sempre sona bé aquest paquet, però, té una conseqüència molt clara, menys recursos per portar a terme polítiques públiques.

I nosaltres sempre els hi demanem quan ens posen sobre la taula polítiques públiques de reduccions d'impostos..., sempre diem: «Molt bé, i, després, on reduïm? A Salut, Educació, a polítiques d'ocupació?». Perquè aquesta part és la que mai expliquen.

El cinquè i darrer, empresa i reindustrialització. Plantegen instruments com el dret de tanteig públic com si fos també una solució immediata. I aquest és un debat molt complex, massa complex, amb implicacions jurídiques i econòmiques profundes. El que s'ha fet, s'ha de fer i el que s'està fent és acompanyar empreses, treballar en la reindustrialització i protegir l'ocupació amb instruments reals.

I ja acabo. El problema d'aquesta moció per nosaltres no és que tingui algun punt discutible, que el té, sinó que respon a un model el qual nosaltres no compartim, i es nota en les onze esmenes que hem presentat en els quinze punts de la seva moció.

Vostès aposten per un model on el mercat ho ha resolt gairebé tot sol, amb menys pes de polítiques públiques i amb una visió molt limitada del paper de les institucions. Nosaltres defensem tot lo contrari, perquè el repte no és només generar llocs de treball, és crear llocs de treball de qualitat i garantir que el progrés arriba a tothom.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula per un temps de cinc minuts, en primer lloc, el Grup Parlamentari de VOX. I té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Antes de entrar en materia, concretamente, de la moción de Junts, me gustaría hacer una previa. Una previa, porque me preocupa mucho, me preocupa mucho la respuesta que dio el señor Sàmper, el consejero de

Empresa, a la interpelació del senyor Canadell. Y no porque usted atizara al señor Canadell. Que usted ponga a Junts en el espejo, a aquellos que han islamizado Cataluña y que, evidentemente, han traído el infierno fiscal a nuestra región, pues evidentemente estaremos de acuerdo.

Lo que no estamos de acuerdo es en lo siguiente: es que usted frivoliche y saque pecho con los datos macroeconómicos en esta región. Mientras haya 350.000 personas en esta región que están buscando empleo y que no lo encuentran, usted no puede venir aquí a sacar pecho, no puede hacerlo. *(Alguns aplaudiments.)*

Y no puede hacerlo porque Cataluña tiene un ocho por ciento de paro. Pero es que hay provincias como la de Tarragona, que tenemos un diez. Municipios como Reus, como Tarragona o como el Vendrell, por encima del diez; en el Vendrell, casi un catorce por ciento. Y hay un mínimo denominador común. ¿Sabe cuál es? Que gobiernan ustedes, gobierna el PSC. Donde hay más paro, gobierna el PSC. Donde hay más pobreza, gobierna el PSC. Donde hay más miseria, gobierna el PSC. *(Alguns aplaudiments.)*

Y claro, ¿sabe lo qué pasa? Cuando estamos en una situación de inflación disparada, cuando el infierno fiscal es abrumador, esto lo estaría haciendo un gobierno de derechas, y los sindicatos de Comisiones o UGT estarían en la calle pidiendo huelgas generales, los sindicatos de la CUP estarían quemando contenedores. Y, en cambio, aquí nadie dice absolutamente nada. ¿Sabe por qué? Porque no tenemos unos sindicatos que defienden la clase trabajadora; lo que hacen es defender sus bolsillos, sus intereses y sus delegados

Mire, referente a nuestra propuesta, la moción que presenta Junts, evidentemente, es descafeinada, es insuficiente; no puede paliar sus propias medidas. Por tanto, nosotros tenemos un modelo económico muy válido, tenemos informes económicos precisamente que lo validan, y que lo hemos presentado a nivel nacional, que es muy sencillo: hasta 22.000 euros, cero por ciento de IRPF; hasta 75.000, quince por ciento; y a partir de 75.000 euros la señora Laure Vega pagará un veinticinco por ciento. Y con eso podremos realmente apoyar a las familias. Apoyar a las familias porque cada hijo que tenga esa familia tendrá cuatro por ciento menos en el IRPF. Ese es el proyecto de VOX y ese es el proyecto que vale la pena.

Mire si el socialismo, juntamente simplemente con Junts, es cruel que las medidas que han tomado para intentar reducir la inflación han sido las siguientes: disparar los tipos de interés. ¿Sabe lo que pasa, señor Canadell? ¿Sabe lo que pasa, señores socialistas? Que en esta región hay gente que tira de Visa para poder vestir a sus hijos, hay gente que tira de crédito para poder pagar el IVA trimestral a los autónomos. ¿Saben por qué? Porque no llegan a final de mes.

Porque en este país y en esta región ya el crédito no es para coger y poder adquirir una vivienda, que no llega con los precios, o poder comprarse un coche. No, no, es para el gasto corriente, para llegar a final de mes. ¿Y ustedes qué han hecho? Han subido los tipos de interés para disparar precisamente ¿el qué? La señora Vega quizás a lo mejor hasta me da la razón. Los beneficios de la banca. Usted, la izquierda, sí, sí, el PSC, Junts y Esquerra, ¿sabe lo que hacen?

El president

Silenci, si us plau...

Javier Ramírez Gutiérrez

¿Sabe lo que hacen? Disparan eso. Y alguno dirá por aquí: «No, es el Banco Central Europeo.» ¿Y quién gobierna? Ustedes, ustedes y ustedes. Por tanto, los culpables son ustedes, ustedes y ustedes. (*Alguns aplaudiments.*)

Sobre las pensiones: mire, señor Canadell, oiga, no sea hipócrita y demagogo. Sea claro, diga a los catalanes: «Si nosotros aprobamos una transferencia de competencia a la Generalitat los pensionistas catalanes no van a poder cobrar.» Déficit de 7.600 millones de euros a la seguridad social el año pasado, en el año 2025. Por tanto, deje de engañarnos más a todos nosotros, porque no hace otra cosa.

Y para acabar, mire, si ustedes lo que quieren realmente es evitar y darle la vuelta a esta situación dramática, que lo es, no compren el discurso del señor Sàmper, no compre el discurso de la izquierda; démosle la vuelta. Intentemos incentivar las empresas para que puedan pagar mejores salarios, para poder aumentar el poder adquisitivo. Evitemos que deslocalicen empresas, como está pasando últimamente.

Es que el señor Albert y toda la bancada de la izquierda

fitxer 24

traen a empreses constantement a nostra comisió per explicar-nos de què deslocalitzen, és a dir, que se van a altres llocs més atractius. ¿Y què és aquesta situació del Govern? ¿Què està fent per evitar-ho? Absolutament res.

Per tant, comencem com he acabat, senyor Sàmper, en lloc de sacsejar el pit, vostè, el que tenia que sacsejar és l'espasa, però l'espasa per combatre aquestes polítiques que vostès precisament estan aplicant. Vostè té l'oportunitat d'or de poder desplaçar-se d'aquell partit corrupte a Espanya, que és el PSC i el PSOE, i pot crear criteri propi. Fè-ho, penseu a Catalunya, sacsegeu l'espasa i defeneu als catalans.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comú té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Bé, comencem per l'al·lusió que s'ha fet a un diputat absent i així ja m'ho trec de sobre. Senyor Canadell, no li transmetré res perquè no l'he entès. O sigui, jo, com li diria el que deia el meu avi, *qué tiene que ver aquello para comer trigo*. Li diré, perquè ho entengui, vostè barreja ous amb caragols, perquè no sé què té a veure si vostè és o no és racista amb que la vicepresidenta Yolanda Díaz es reuneixi o no reuneixi amb el president Puigdemont. Per tant, no l'he entès, ja l'hi dirà vostè mateix i si no li envia un WhatsApp, que també ho té, o fa una piulada, que és el que més li agrada. *(Alguns aplaudiments.)*

Bé, nosaltres el que fem, en tot cas, és parlar d'aquesta moció, confrontar el model. Ho hem dit sovint, tenim models diferents, per tant, és molt difícil que ens pugem posar d'acord en molts dels temes que vostè planteja. I la seva moció a més, l'hi haig de dir, em sap greu, té un problema de fons perquè confon de nou protecció social, que és una cosa, amb el que seria rebaixa fiscal indiscriminada, i confon

també la millora de les polítiques d'ocupació amb l'externalització o, pitjor encara, amb la privatització.

Començo. En matèria de pensions, nosaltres defensem defensar la protecció de qui pitjor està, evidentment, pensions, baixes, pensions de viudetat, persones autònomes amb trajectòria de cotització més febles, gent gran que està patint de ple l'encariment de la vida, evidentment. El que no compartim és fer un regal fiscal lineal a tots els perceptors de pensions, també fins i tot a aquells que no ho necessiten. Justícia fiscal no és rebaixar impostos, i menys encara fer-ho a cegues, és concentrar recursos públics allà on hi ha més necessitat.

En polítiques d'ocupació hi ha una absència, vostè és veritat que a vegades fa equilibris per no dir frases o no dir alguna expressió concreta, però aquí, aquesta moció no conté en cap moment l'expressió Servei Públic d'Ocupació de Catalunya, el SOC és com si no existís i aquesta absència, permeti-m'ho dir, retracta molt bé quin és el marc de Junts. Abans pensen en sistemes mixtos i en externalitzar que no pas en reforçar un servei públic que el que ha de fer és garantir drets, cohesió territorial, sobretot, i eficàcia en les polítiques d'ocupació. Nosaltres li diem just al contrari, el debat no és el que privatitzem, el debat és reforçar de debò el Servei Públic d'Ocupació de Catalunya. Dotar-lo de personal, de recursos de capillaritat territorial i coordinar-ho amb ajuntaments, universitats, centres d'FP, sindicats i el teixit productiu. Formació, sí, i col·laboració sectorial també, però amb governança pública, amb participació sindical, amb drets laborals garantits, amb pràctiques dignes i remunerades i sense convertir l'aprenentatge en una porta del darrere a la mà d'obra barata.

Pel que fa als joves, em sap greu, Junts torna a equivocar el diagnòstic. El principal problema de la joventut, senyor Canadell, no és l'IRPF, són els salaris baixos, la temporalitat, la parcialitat involuntària i, sobretot, un mercat de l'habitatge que expulsa. Un paquet fiscal jove beneficia sobretot a qui ja té una renda prou alta per tributar, però deixa fora moltíssima joventut precària. Si de veritat volem retenir talent i facilitar projectes de vida, el que cal és feina estable, salaris dignes, transport públic, beques i, sobretot, habitatge assequible. Si el que volen és treure càrregues del sou de la gent jove, el que haurien de fer és donar suport, per exemple, a la pròrroga

dels lloguers, que garantiria que moltes persones acabin pagant menys de lloguer del que segurament pagaran amb una renovació. Per tant, també els hi demanaria, i els interpel·lo en aquest sentit, perquè donin suport al Congreso de los Diputados a la pròrroga dels contractes de lloguer.

I sobre l'atur. Nosaltres no entrarem en la política dels eslògans. Compartir l'objectiu de reduir l'atur és clar que sí, evidentment, no pot ser d'una altra manera, però els objectius no s'assoleixen ni per decret ni per voluntarisme. Baixar l'atur de manera estructural exigeix reindustrialització verda, economia de les cures, innovació, formació professional de qualitat, polítiques feministes d'ocupació i uns serveis públics d'orientació i inserció molt més forts.

I per últim, un debat central sobre el que vol dir defensar el teixit productiu del país. Quan parlem de deslocalització no es tracta només de discutir si l'Administració ha de disposar d'un instrument de tanteig i retracte. Això, per si sol, és una resposta parcial i és una resposta sobretot reactiva. El que cal és una estratègia estable, preventiva i estructural que doti el Govern de la Generalitat d'eines per condicionar millor els ajuts públics, anticipar els riscos, protegir l'activitat productiva i intervenir amb més capacitat davant dels processos de deslocalització o desinversió, i n'hem parlat sovint, tant aquí com a la Comissió. Si de debò el que volem és una política industrial del segle XXI, no n'hi ha prou amb subvencions i convocatòries, necessitem també uns instruments públics més ambiciosos de participació i d'inversió estratègica. Per això, i un cop més, i aprofitant que és aquí el conseller, defensem el Fons Sobirà d'Inversió Estratègica, és a dir, un instrument públic de capitalització estratègica que hem acordat amb el Govern en el marc dels pressupostos del 2026 i amb l'acord d'investidura que esperem puguem desenvolupar. Parlem d'una eina per prendre posicions en empreses i en sectors claus, evitar deslocalitzacions i reforçar l'arrelament productiu.

Per tant, des dels Comuns li diem una cosa molt clara: sí a complementar millor les pensions baixes, sí a reforçar el SOC i les polítiques actives d'ocupació, sí a la formació útil i amb drets, sí a dotar la Generalitat d'instruments per evitar tancaments, desinversions i deslocalitzacions, però no a la competència fiscal a la

baixa, no a la privatització encoberta i no a convertir la Seguretat Social en un eslògan.

Salut i bon treball.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, en el nostre cas hi ha qüestions de la moció que votarem a favor, jo crec que ja ho saben. Per exemple, nosaltres sempre ens hem manifestat a favor d'un salari de referència català, creiem que és una obvietat, i sempre posem el mateix exemple, que si l'habitatge a Mèrida costa quatre vegades més el metre quadrat que a Barcelona s'ha de tenir en compte això, perquè la moneda no val de la mateixa forma. Per tant, en aquest sentit sempre estarem d'acord. Evidentment, també en la qüestió del traspàs de competències, creiem que aquí hi ha formes i majories que també es poden trobar a voltes amb el seu grup parlamentari, en les quals podríem avançar molt més, i a més, i ho hem denunciat així vàries vegades, considerem que si de veritat hi ha una voluntat del PSOE de poder avançar en termes de drets socials, s'haurien de poder fer aquests tipus de traspassos de competències en tot el que sigui superar determinats mínims i, tot i que és una posició que moltes vegades es discuteix des de l'esquerra, i aquí sí que coincidiria en què potser és una esquerra dogmàtica, creiem que sí que hi hauria d'haver una deflactació en l'adequació al cost de vida del tram més baix de l'IRPF, perquè, com deia, la moneda no té per què valdre igual. En aquest cas, i en la seva proposta, quan parlem de rendes mitjanes, com discursivament ens hem trobat profundament llunyans del que respecte de què vol dir renda mitjana, perquè nosaltres diem que és la mitjana i moltes vegades, des dels grups parlamentaris, sembla que la mitjana és una altra cosa, en aquest cas no votarem a favor, però va avançar que en algunes qüestions sí, en d'altres no, i que potser parlant-ne en una altra ocasió podrem trobar més acords.

Hi ha una qüestió que ens ha cridat l'atenció, que era quan parlem de la plena compatibilitat entre la percepció de pensions contributives i l'exercici d'una activitat

professional, fomentar l'envelliment actiu. Pot ser que sigui una qüestió de percepcions i de qui té al voltant què, però creiem que enmig d'una ofensiva brutal, els sistemes de benestar públics –també de les pensions– i enmig d'un moment d'ofensiva a drets bàsics com és el dret a la baixa, alta sinistralitat laboral, etcètera, tenint en compte el tipus de feines que tenen la gran majoria d'aquesta societat i en quines condicions físiques, sobretot, però també de salut mental, s'arriba a determinades edats, creiem que això per se no és una bona proposta. Entenem que hi ha oficis concrets o llocs de feina en els quals això es podria donar, de fet, a voltes ja s'hi dona. Vull dir que ja hi ha algunes formes de compatibilitat en aquest sentit, sobretot en l'àmbit acadèmic, però la gran majoria de feines no és així.

M'agradaria puntualitzar una cosa i ara seguiré amb això abans de que s'acabi el temps. Els diputats de la CUP –ho dic perquè el diputat de VOX tenia alguns dubtes sobre el que cobrem– els diputats de la CUP el que cobrem són 1.671,94 € en el tram 1, que vol dir que no tens càrregues familiars; al tram 2, quan sí que en tens, 1.794 €. Ho dic perquè quan parlem de les coses normalment és perquè tenim coneixement de causa. Això, i tota la resta, evidentment, ho donem, i les activitats que es facin o no, no són cosa vostra. Dir-los també que no tenim sindicats, que sembla que qualsevol cosa que no els agrada o és de la CUP, o dels Comuns, o té algun tipus de propietat.

Dit això, vaig ràpid. Per què considerem que és perillós el tema de la compatibilitat? perquè creiem que en aquest país no hi ha llibertat, no hi ha llibertat en l'àmbit nacional, però tampoc hi ha llibertat en l'àmbit social. A *Teoria i praxi*, que és un llibre que va publicar Kant el 1793, estableix quines són les condicions de la ciutadania, entesa com l'estat civil dels homes lliures. Requeria tres condicions: la llibertat de cada membre de la societat com a home, la igualtat de cada membre amb qualsevol altre i la independència de cada membre d'una comunitat. La 1 i 2 són extensives a tothom quan no tens un estat que t'oprimeixi; la tercera, que introdueix la independència a establir que cada home havia de ser el seu propi senyor, *sui iuris*, i per tant, que tingués alguna propietat que el mantingués. Així distingia qui fabrica una obra, *opus*, de qui el que dona és la seva força de treball, *prestati operae*, i deia, i és una cita: «El treballador domèstic, el dependent d'una botiga, el jornalero, són merament operaris, no artífexs, no són membres de l'Estat i per tant, no són

ciutadans.» En realitat, tota la tradició republicana, la democràtica, que seria la que nosaltres ens inscriuríem, i la no democràtica, que seria on s'inclouria Kant, sempre han negat tenaçment que s'havien de desconnectar la qüestió dels drets i les llibertats de les condicions materials del seu exercici, que és una cosa que crec que tot independentisme hauria de comprendre, perquè quan ens vam trobar entre l'1 i el 3 d'octubre, moltes empreses van amenaçar als seus treballadors amb que en cas de que la independència realment es dugués a terme, deslocalitzarien l'empresa i els farien fora i per tant, no podríem parlar de llibertat en aquest sentit.

Doncs bé, si no hi ha llibertat i no es pot, perquè si no es pot viure amb el permís d'algú altre, són profundament perilloses mesures d'aquest tipus. Perquè el que ens trobaríem és que moltíssims treballadors que no tenen la capacitat de dir que no es podrien veure tornant més endavant amb la seva pràctica laboral, quan ja tenim casos de mortalitat molt més alts precisament als barris on hi ha moltes més feines manuals que els altres. Per tant, creiem que aquí hi hauria d'haver una reflexió en aquest sentit.

I acabant. És precisament les lleis i els sistemes de benestar el que intenten equilibrar això, forma part de la tradició republicana i entenem que avui, amb l'especulació, amb l'habitatge i l'alimentació empobreixen els catalans i de retruc s'empobreix també a la petita i mitjana empresa que encara vol produir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que és poca perquè fins i tot –acabo molt ràpid– fins i tot Amancio Ortega, que no seria precisament que anava just de diners, s'ha passat a poc a poc a un àmbit que és l'especulatiu, no productiu, com és acumular habitatges. Per tant, creiem que si de veritat volen fer un front comú contra que estigui patint aquesta petita i mitjana empresa les formes d'especulació que hi han hauríem d'anar tots junts en el sentit de no, no podem deixar-nos la meitat del sou en un habitatge.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt té la paraula té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Subirana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Sempre que parlem de mercat de treball a Catalunya fem veure que el problema és nou. I precisament perquè en parlem sempre, és evident que no és nou. Seguim parlant d'atur, seguim parlant d'atur juvenil, i mentrestant les empreses no troben treballadors en un país en què si ens hi posem una mica de cara, s'hi pot viure sense treballar. Això no és una crisi puntual, això és un problema estructural, és un sistema que no funciona, i no funciona fent més estudis, més informes o més comissions. Recordin, si fem el de sempre, obtindrem el resultat de sempre.

El problema no és que no entenguem el què passa, el problema és que ens hem acomodats massa amb qui, amb qui dia passa, any empeny i amb el què, a l'espera que el que vingui darrere ja ho arreglarà. Aquesta Espanya no ens estima a dins i que tampoc ens vol a fora se situa sistemàticament entre els països de la Unió Europea amb més universitaris a l'atur. No cal escarrassar-se massa per veure que hi ha una desconexió entre formació i empresa. Durant anys hem inculcat als nostres fills que estudiar tenia recompensa, i que l'única cosa que es troben en acabar els estudis són problemes per trobar feina. Hem enviat el missatge equivocat de que l'èxit passa per anar a la universitat i mentrestant hem perdut els oficis; falten soldadors, modistes, electricistes, mecànics, cambrers... I això no és una anècdota, això és un problema i aquest problema es resolt dignificant la formació professional i tornant a reconnectar amb les empreses. Sense ofici no hi ha feina.

Anem al segon problema, la fiscalitat. Aquí també se'ns posen pedaços, bonificacions segons l'edat. L'ocupació no millora amb bonificacions, millora creant llocs de treball. Aquest qui vol treballar, emprendre o aixecar un projecte es troba amb traves, impostos, obstacles des del primer dia, i així no es crea ocupació, així es desincentiva. Si volen reactivar el mercat laboral els ho posem fàcil, Aliança Catalana ho tenim molt clar: menys càrregues al principi, més suport a qui comença i més llibertat a qui emprèn.

fitxer 25

I finalment parlem del model. Tenim una economia amb massa llocs de baix valor, talent que marxa i un sistema que fa dubtar entre buscar feina o viure del subsidi.

Això s'hi ha de poder dir, i així ho diem: quan treballar no marca una diferència clara, el sistema falla, i, quan el sistema falla, l'economia es debilita i les oportunitats desapareixen. O seguim amb més burocràcia, més estudis i més pedaços o afrontem la realitat. La solució és ben senzilla: una formació professional dual, útil, de prestigi; una fiscalitat que motivi l'emprenedoria, i un mercat laboral que premii l'esforç. La resta és pur maquillatge. Perquè el futur no dependrà dels plans que aprovem aquí dins; dependrà de si som capaços de reconnectar formació, economia i treball amb la realitat del país. No podem demanar als nostres joves que continuïn esperant, Catalunya no s'ho pot permetre. Deixem d'analitzar i posem-nos a treballar.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Sergio Macián demana la paraula. Per què demana la paraula?

Sergio Macián de Greef

Sí, senyor president. Per una crida a observar el Reglament –article 90– i per una crida també a observar el Codi de conducta –article 15–, per un comentari molt greu que ha fet el diputat Cornellà durant el debat d'aquesta moció.

El president

Pot ser més explícit a l'hora de dir...?

Sergio Macián de Greef

Sí. Durant el debat d'aquesta moció, i mentre parlava el diputat Javier Ramírez, el senyor Cornellà ha sortit de l'hemicicle i ha dit textualment, i ho han sentit quatre diputats d'aquest grup parlamentari: «Contra la púrria, cops de puny», dirigint-se als diputats del Grup Parlamentari de VOX. I m'agradaria, per favor, que li pogués exhortar perquè deixi de fer aquest tipus de comentaris.

El president

Queda constància. El grup parlamentari de la CUP... Jo insisteixo... *(Xavier Pellicer Pareja demana per parlar.)* Sí. Senyor Pellicer, si us plau.

Xavier Pellicer Pareja

Sí. Nosaltres no tenim cap coneixement d'aquesta qüestió. Per tant, primer de tot, això no s'ha produït en la sessió plenària. No sé si és avinent començar a comentar totes les qüestions i les faltes de respecte i mala educació dels diputats de VOX que trobem constantment xarxes, a fora als passadissos, etcètera, o no. Per tant, això és una qüestió que s'ha de valorar com a sessió plenària. I, segona qüestió, en tot cas entenem que feia referència a una frase del nostre, diguéssim, conegut Jair Domínguez, que va ser jutjat, precisament, i a qui volem mostrar tot el nostre suport, que bàsicament deia que el feixisme i el racisme se'ls havia de combatre amb cops de puny. Si algú se sent interpel·lat per ser feixista i per ser racista...

El president

Escolti, si us plau...

Xavier Pellicer Pareja

...si algú se sent interpel·lat per aquesta qüestió, segurament el problema greu...

El president

...senyor Pellicer...

Xavier Pellicer Pareja

...no està en els cops de puny, sinó que es diu feixista i racista. Gràcies.

El president

...només li he demanat si hi havia referència. Estem en una situació, diguem-ne, que podem perdre el control de l'activitat parlamentària. I, per tant, jo ho traslladaré a la Mesa. Però valdrà la pena que en una Junta de Portaveus o amb reunions bilaterals amb els grups parlamentaris puguem parlar del nostre capteniment col·lectiu. I, per tant, hem de veure com procedim davant de situacions com les que s'han esdevingut a aquest Ple i com fa alguns plens que estan passant.

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat senyor Joan Canadell Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. I m'agradaria que tots tornem al mercat de treball i correm un *tupido velo*, que diuen alguns. Miri, primer de tot agrair les esmenes que han

presentat els grups del PSC, d'Esquerra i del PP, unes disset esmenes. N'hem acceptat o transaccionat la meitat, vuit. Per tant, crec que s'ha millorat, sens dubte, la moció.

Celebrem del PSC que s'obri a explorar models d'altres països sobre les polítiques actives d'ocupació i en col·laboració publicoprivada. Al punt 5, també del PSC, hem acceptat la seva esmena, perquè creiem que és molt important, i ningú n'ha parlat, o gairebé ningú n'ha parlat, excepte el company Jordi, trobant a faltar els sindicats – que els hi posarem, no es preocupi. Però si volem de veritat solucionar el problema de l'atur, hem de treballar-hi tots. I quan dic «tots» dic tots els grups parlamentaris i dic tots els que hi poden treballar, que són gremis, *clusters*, patronals, sindicats – deixin-m'ho dir així–, cambres de comerç, etcètera. Per tant, crec que és molt important que vostès recullin això. M'agradaria que això aportí alguna cosa, eh? Ja veurem si l'aportarà o no l'aportarà.

Esquerra. Senyor Albert, l'esmena que no li hem acceptat, perquè vostè diu: «Mira, deflactem els salaris baixos i llavors ho carreguem en els alts.» Hi ha de l'ordre, eh?, de 2 milions de catalans que cobren menys de 28.000 euros a l'any, però no n'hi han 2 milions que en cobrin més de cinquanta mil; n'hi han alguns milers. Per tant, si vostè vol compensar el que abaixa a la classe mitjana o abaixa a la classe treballadora amb les classes altes és impossible; no haurien de treballar i haurien de pagar el triple del que guanyen. És impossible. Mirin, per acabar amb el tema impostos, perquè no ho he pogut explicar amb el tema del senyor Cid. En els darrers pressupostos s'ha incrementat la recaptació de l'IRPF –només IRPF, eh?– als catalans amb 9.400 milions d'euros. Això ho diu al pressupost de la senyora Romero: 9.400 del 2023 al 2026. La meitat se'n va a Espanya i la meitat es queda aquí: 9.400. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I ahir deia el senyor Mijoler que si estem bojos intentant rebaixar-ne 1.800. Home, en recaptem 9.400 més en tres anys, eh? Qui ho paga, això? Ho paguen els rics? No. Ho paga la classe treballadora. L'IRPF només el paga la classe treballadora. Per tant, escolteu, us esteu passant, de veritat.

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Joan Canadell i Bruguera

No reconeixeu que aquest tema és molt important. I, com que no tinc gaire temps de més, lo que sí que agrair a la CUP...

El president

No té temps, simplement.

Joan Canadell i Bruguera

...que hagin dit que estan d'acord amb deflactar les classes baixes. Ara l'extrema esquerra ja és esquerra. I els Comuns? A veure si els convencen.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats

302-00232/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Avui portem a aquest Ple una moció que no és la continuació formal d'una interpel·lació, ni tan sols en termes programàtics, de Junts; avui tenim la voluntat de portar una moció de sistema, de país. Catalunya –jo crec que tots hi estarem d'acord– ha construït durant dècades un ecosistema de recerca reconegut internacionalment, i això ha estat possible bàsicament a tres eixos principals: el primer, polítiques robustes d'atracció, retenció i promoció de talent; el segon, la governança, la governança de les institucions donant una autonomia profunda i molta flexibilitat; el tercer és un finançament sostingut en el temps, i l'últim és una política estructural de grans infraestructures.

Vostès saben que això, les inversions potents en grans infraestructures, fixa les prioritats en un país. Aquest ha estat un consens que s'ha mantingut durant tres dècades, independentment de majories parlamentàries i de colors polítics en els governs. I per això avui aquesta moció ens permet, en aquest Ple del Parlament, refermar aquest compromís com a mandat en el propi Govern i com a mandat en nosaltres, els propis grups parlamentaris.

Així doncs, en primer lloc, proposem el desenvolupament ple de la llei de la ciència, no tant en la lletra, que aquí estem, sinó en el fons, en la filosofia, en l'esperit de legislador. Seguim tenint problemes amb la interferència de la maquinària rígida de l'Administració, que sempre és implacable, i, per tant, avui recordem a l'aparell de l'Administració, a l'aparell, a l'estructura, que la voluntat del legislador era preservar aquesta autonomia.

El segon és molt clar: cap ingerència política en la selecció de directors. Tenim un sistema que ha funcionat bé, basat sempre en el mèrit, la capacitat, la trajectòria – vostès ho saben perfectament –, els comitès de selecció, els [#] externs, i això ha funcionat molt i molt. I, probablement, és dels pocs àmbits de l'Administració que funcionem així i, probablement, seria desitjable que en altres àmbits també s'utilitzessin aquests mecanismes.

El tercer, reforçar i preservar les polítiques de talent. Els programes, entre d'altres, com ICREA, Beatriu de Pinós i Serra Hünter tenen marge de desenvolupament, no només pressupostari, que també, sinó que en el seu disseny han anat evolucionant i, per tant, són bons instruments.

El quart és un punt més conjuntural. Les polítiques de retallades de l'Administració americana Trump en la política científica han tingut algun efecte en alguns grups catalans, que han vist retallat el seu finançament, que havien guanyat competitivament. Alguns han produït acomiadaments. Per tant, conjunturalment, quan passa això, crec que és una bona política poder compensar-los i que els programes segueixin estables.

Un punt que creiem que és obvi: en la fundació Fraunhofer, crec que és obvi que si la Generalitat de Catalunya hi aporta finançament, té sentit que hi participem en la seva governança. Quan posem diners públics en una fundació privada, està bé, jo

crec, en un àmbit estratègic com el de la transferència, que almenys tinguem alguna cadira en els sistemes de governança de la fundació.

I el sisè és una reivindicació històrica. És a dir, si tots estem d'acord que en aquests anys hem situat Catalunya en un dels pols de coneixement més importants del sud d'Europa, un dels grans reptes ara és el salt de com impacten en el nostre teixit econòmic la generació de coneixement i, per tant, l'únic que proposem és que ara és el moment de donar prou instruments, ja siguin administratius, però especialment econòmics, en els nostres centres de recerca i universitats per produir aquest procés de transferència.

El setè és el finançament universitari. Les universitats les tenim tensionades –ho saben tots vostès, parlen amb rectors–, i és el moment de cobrir l'increment vegetatiu de tots els recursos humans, el pla de xoc del PTGAS, un finançament [#] per al PIU. I a això no estem parlant de grans xifres; estem parlant d'uns 150 milions.

I l'últim punt crec que és obvi: hem de mantenir el règim de compatibilitats; el servei públic ho exigeix. El servei públic exigeix sacrificis, però és molt important, davant de la credibilitat de les institucions i de la ciutadania, marcar una diferència molt gran entre l'exercici públic i la carrera professional o acadèmica; és quelcom que hem mantingut fins ara i que crec que és bo refermar-ho.

Per tant, senyor president, en resum, aquesta és una moció que reforça uns eixos que no són propis del meu grup, que són compartits amb la majoria de grups i de governs que hi ha hagut en aquest país i que crec que és bo que avui els refermem.

Gràcies, president.

El president

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana hi ha presentat esmenes. I, per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, secretari general, diputats i diputades. Bé, comparteixo gran part de la intervenció que acaba de fer el diputat Castellà. Perquè, certament, doncs avui abordem un debat, un tema que tracta una qüestió que creiem que és essencial, que és el model també, en certa manera, de país que

som i el model de país que volem continuar construint. Perquè parlem doncs d'aquest sistema de recerca, d'universitats i d'innovació i, per tant, parlem d'un dels pilars sobre els quals es construeix el present i el futur del nostre país. I, per tant, creiem que és un àmbit prioritari perquè incideix directament en el model econòmic, en la qualitat de l'ocupació, en la capacitat d'innovació i, en definitiva, en la nostra capacitat també per competir i per decidir en un context global cada cop més exigent.

Per això creiem doncs que aquest debat s'ha de situar des d'aquesta mirada àmplia de país i també sostinguda en el temps. Perquè, com bé s'ha dit, de fet, Catalunya, doncs durant dècades, ha fet una aposta clara pel sistema de coneixement, una aposta que ens ha permès doncs construir un ecosistema reconegut internacionalment, amb centres de recerca d'excel·lència, universitats competitives i capdavanteres i també doncs amb una capacitat real i tangible d'atraure talent al nostre país. I això no ha passat, com s'ha dit també, per casualitat, sinó gràcies a una combinació de factors com el convenciment, l'aposta per aquest model, aquesta inversió pública també sostinguda i una certa estabilitat també en les polítiques públiques que fan doncs que aquesta sigui la realitat. I, per tant, sí, reafirmem que aquest és el model que tenim i és el que volem continuar construint.

Ara bé, també és evident que el sistema doncs té reptes, i té reptes importants, reptes que avui segurament doncs es fan molt evidents. I, per tant, també és en aquest sentit les esmenes que hem presentat. I, per tant, agrair també al Grup Parlamentari de Junts que les hagi acceptat, perquè aquestes esmenes doncs van amb la voluntat de reforçar alguns d'aquests reptes compartits que tenim. I, per tant, creiem que és imprescindible aquesta millor connexió entre la recerca i la innovació, una aposta encara més clara pel talent en totes les seves etapes i un reforç dels mecanismes del bon govern i la transparència que

fitxer 26

sempre han guiat el nostre model.

Per tant, en primer lloc, aquesta connexió entre la recerca i la societat, perquè no n'hi ha prou amb generar coneixement d'alt nivell, sinó que cal assegurar que aquest coneixement té recorregut, que es transforma en innovació amb valor afegit i que té

un impacte real en la nostra societat. I això implica, per tant, reforçar aquests mecanismes de transferència del coneixement i de la innovació que generem. Però, sobretot, fer-ho amb una visió sistèmica, evitant duplicitats, aprofitant i enfortint millor les estructures que ja tenim com a país i fomentant també aquesta col·laboració necessària entre universitats, centres de recerca i agents del nostre país.

En segon lloc, pel que fa al talent, sovint també parlem molt d'atreure talent, però crec que sobretot hauríem de parlar de com retenim aquest talent i com el fem créixer, perquè el sistema només serà sòlid si podem oferir trajectòries que siguin estables, que siguin previsibles i amb unes condicions, sobretot, adequades. I això afecta tant als perfils ja consolidats com molt especialment i sobretot en aquelles primeres etapes de la carrera investigadora, perquè sense aquesta base qualsevol política d'excel·lència que vulguem fer en aquest sentit segurament ens quedarà coixa.

Per això creiem també que és imprescindible garantir l'aplicació dels quatre anys dels contractes predoctorals. No té sentit que en l'etapa decisiva, com és la finalització de la tesi, els doctorands hagin de buscar alternatives de finançament o viure en una situació de precarietat absoluta. Per tant, si volem un sistema de recerca sòlid i competitiu, cal que assegurem unes condicions estables al llarg d'aquest procés formatiu i, per tant, creiem que és una bona notícia que s'anunciés aquesta ampliació als quatre anys en el cas de les beques Joan Oró a partir d'aquest curs. Pensem que això ho hem de poder ampliar a tot el sistema de beques en l'àmbit dels doctorands i també fer-ho retroactiu a aquelles que ja tenim vigents.

I en tercer lloc, pel que fa al suport institucional: el sistema de recerca català s'ha caracteritzat per aquest equilibri necessari entre aquesta autonomia i aquesta fiscalització pública i, per tant, mantenir aquest equilibri continua sent clau, perquè creiem que l'autonomia és imprescindible per garantir aquesta excel·lència científica. Però aquesta autonomia també ha d'anar acompanyada de transparència i claredat en els rols institucionals i de mecanismes que siguin efectius en el rendiment de comptes, especialment quan hi ha finançament públic implicat, i així creiem que ho ha estat sempre i així ha de continuar sent. Per tant, en definitiva, situem i compartim que el sistema de recerca és un ecosistema complex, una ecosistema que funciona

quan hi ha equilibri, confiança i polítiques públiques sostingudes en el temps que ho acompanyin. Creiem que tenim una base sòlida i, per tant, hem de consolidar i fer evolucionar encara més allò que ja tenim.

I sobretot, també, perquè el nostre horitzó no és competir a escala estatal, sinó reafirmar-nos com un actor capdavanter a Europa, al món i amb veu pròpia també en un sistema global de coneixement. Per tant, donarem suport a tota la moció i, per tant, agraïm també l'acceptació de les esmenes.

El president

Ara és el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer ho, i en nom del grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova i Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades: la política de recerca és crucial per a la millora del benestar de la nostra societat. Però malgrat això, el finançament de la Generalitat és només el 0,44 per cent del PIB català l'any 2024 i, per tant, encara està molt lluny de l'objectiu de l'1 per cent establert al Pacte per la societat del coneixement.

Si volem que Catalunya sigui un veritable pol espanyol i europeu de recerca científica, d'innovació tecnològica, des del Partit Popular creiem que el Govern de la Generalitat hauria de destinar una major dotació pressupostària a recerca com a mínim del 3 per cent del pressupost consolidat. Per tal d'augmentar les aportacions als centres de recerca CERCA, a les infraestructures tecnològiques, per garantir el finançament dels projectes de recerca biomèdica, com deia la proposta, ampliar els programes de finançament dels investigadors ICREA, Beatriu Pinós, Serra Húnter, oferir condicions laborals adequades per als doctorands i per al personal d'investigació en formació i consolidar la recerca en les universitats.

Pel que fa al centre Fraunhofer, l'any passat, quan ja es va anunciar l'arribada al Parc Científic de la UB, ja vam dir que era una bona notícia, tenint present que és el major organisme de recerca aplicada a Europa. Però ens va sobtar que, tenint aquí

un ecosistema tan potent de recerca en salut, doncs, no hi hagués un centre propi capaç de fer de pont entre els laboratoris de recerca, els hospitals i la indústria biotecnològica. En qualsevol cas, tenim establerta la Fundació Fraunhofer Espanya, que representa la sisena filial europea, amb un primer programa de bioenginyeria aplicada en salut i que rebrà un destacat finançament autonòmic de 26,5 milions d'euros fins al 2031, sobretot per part de la Generalitat de Catalunya. Per tant, compartim també la necessitat que el Govern de la Generalitat doni a conèixer com l'Administració participarà en la governança de la fundació. I encara és més important: ha d'explicar quins mecanismes s'han establert per garantir els rendiments econòmics i socials esperats d'aquest elevat finançament autonòmic.

Tanmateix, tots sabem que no és factible equiparar les eines d'aquesta fundació privada amb els centres públics CERCA, ja que operen sota diferents marcs normatius quant al pressupost, quant al control públic, contractació de personal, subministrament de bens i serveis, que clarament afecta en l'execució de les diferents tasques en l'àmbit de la recerca. Però, sens dubte, des de l'Administració cal donar més flexibilitat de gestió als centres CERCA i per això en el passat Ple de febrer, en una moció que vam presentar des del Partit Popular per impulsar i donar resposta als reptes de les universitats i la recerca, ja vam aprovar agilitzar els processos administratius de compra de maquinària i material especialitzat per als centres de recerca de titularitat pública. I és que a Catalunya s'aplica una elevada dispersió normativa en matèria de contractació pública, amb més de tretze normes entre lleis, decrets llei i decrets, sense comptar amb la normativa estatal bàsica, però cap d'elles dóna resposta a la dificultat que tenen els centres de recerca en la contractació específica de maquinària i materials tecnològics i especialitzats.

Per últim, davant les acusacions i retrets que es van fer en el debat anterior de la interpel·lació, des del Partit Popular sí que creiem que el Govern hauria d'esclarir els fets i prendre les mesures pertinents en el cas que realment s'hagin comès irregularitats en processos de selecció o actuacions en benefici propi. I, per tant, també votarem a favor del compliment de les obligacions legals que s'han d'exigir en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet i Puig

Gràcies, president. Bona tarda a tots. Junts avui ens porta una moció que eleva al màxim exponent la dita de *consejos vendo y para mí no tengo*. Ho dic perquè resulta que posen sobre la taula temes importants, temes de sentit comú que moltíssima gent votaria a favor, però que realment xoquen frontalment amb la realitat. Ho dic perquè vostès proposen avui exactament el contrari del que han fet quan han estat a govern.

Però anem per parts. Per exemple, en primer lloc, la majoria de punts d'aquesta moció –posem el punt 1, el punt 2, el punt 8– parlen de transparència, parlen d'autonomia científica i sobretot d'evitar possibles, doncs, portes giratòries, no? Però clar, sincerament, senyor Castellà, és com a mínim cínic que siguin precisament vostès que avui ens vinguin a parlar de la necessitat que hi hagi despolitització i d'evitar la ingerència política en organismes públics. No, ho dic perquè, és clar, vostès són els mestres, són els principals actors a l'hora de col·locar els seus amiguets. No, ho dic perquè..., per exemple..., no ho dic en va, eh? Anem a veure, senyor Castellà, li sonen els noms de Miquel Calçada a Radio Televisión Española, Ramon Tremosa a Aena, Eduard Gracia a Renfe, Elena Massot a Enagas. No, ho dic perquè tots ells són tan sols alguns dels càrrecs afins a Junts que ocupen llocs en empreses públiques de l'Estat o en empreses diguem-ne amb una participació majoritària de l'Estat. (*Aplaudiments.*)

I és que ara vostès, per exemple, es posen molt *gallitos*, l'altre dia en parlava, no?, d'arrogància, es posen molt arrogants, es posen fins i tot molestos exigint mèrit i capacitat per als processos de selecció en els centres de recerca, quan a Junts són experts a posar el carnet del partit per damunt del currículum. I Esquerra, tres quarts del mateix. Exactament el mateix. Per tant, sembla que el que realment els molesta no és l'*enxufisme* en si, sinó que realment el que els molesta que els *enxufats* siguin els socialistes i no vostès. Jo crec que és aquesta l'autèntica veritat.

Però anem, per exemple, a un altre. Parlem del punt 7 d'aquesta moció i de la seva suposada preocupació per l'infrafinançament de les universitats. Davant d'aquest nou exercici d'amnèsia selectiva, al senyor Castellà li pregunto les següents qüestions. Per què ho presenten ara? Per què no ho van executar quan estaven al Govern? Per què ara i no el 2012, quan apujava les taxes universitàries? Per què ara i no entre els anys 2010 i 2014, quan el finançament de les universitats públiques catalanes va caure més d'un 20 per cent en mans del Govern d'Artur Mas? No, és clar, perquè és que és tremend. És tremend que avui vostès ens portin una moció precisament per denunciar els problemes que vostès mateixos van crear i van cronificar quan estaven al govern. Aquesta és la seva hipocresia.

Però, també li vull preguntar, més a nivell actual: per què diuen una cosa i resulta que al dia següent en voten una altra. Parlen de la manca de recursos de les universitats, però és que alhora donen suport i promouen lleis que obliguen les universitats a malbaratar diners en unitats de gènere, de diversitat i molts organismes que no ajuden al sector. Més aviat tot al contrari, el que fan és malbaratar i desviar recursos que haurien d'anar a les necessitats reals. Per tant, una vegada més demostren que tot el que fan és de cara a la galeria, diuen i fan propaganda d'una cosa perquè el sector estigui content, però després resulta que voten la contrària. De nou, una hipocresia més del partit de Junts.

Perquè, a veure, ara vostès, també li diré una cosa, es posen molt dignes amb tot el tema, precisament d'aquesta moció, però és que a VOX portem des de la legislatura passada presentant propostes calcades, parlant, doncs, de..., bé, denunciant l'infrafinançament de les universitats, parlant de blindar l'autonomia dels centres de recerca i garantir que els processos de selecció estiguin basats en el mèrit i l'excel·lència. Vostès reiteradament hi han votat en contra. Vostès hi han votat en contra reiteradament.

Per tant, no es posin tan dignes, perquè aquesta moció per a tots vostès és paper mullat. És paper mullat. A vostès no els importa el què, els importa el qui. Perquè vostès prefereixen jugar a la política bloquejant propostes, tot i saber que són positives per als catalans pel simple fet que les proposa VOX –pel simple fet que les proposa VOX. En canvi, des de VOX ho tenim molt clar. Tenim clar que servim a

l'interès dels catalans i no d'un partit polític com fa Junts. I si la proposta millora la vida dels catalans, nosaltres hi votarem a favor, independentment de qui la presenti, encara que l presentin els cupaires. Si és bo per als catalans, nosaltres hi votarem a favor. Perquè el nostre vot favorable no és una concessió política, sinó que és un acte de defensa dels catalans ofegats, els catalans que heu anat ofegant entre Junts, ERC, etcètera.

Per tot això votarem sí a l'autonomia i a la transparència real de les universitats i dels centres de recerca; sí a un finançament just i eficient que arribi a les aules i que no es perdi entre tanta burocràcia, i no a la fragmentació del nostre sistema de recerca en disset sistemes mediocres i aïllats. Perquè, si Espanya és una el seu sistema de recerca i d'universitats també ho ha de ser.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades: doncs, efectivament, ens hem trobat una moció, una moció que és fàcilment votable a favor. De fet, nosaltres votarem a favor de la majoria de punts, excepte alguns que ens abstindrem perquè creiem que no fa prou matisos, que és el punt número 6.

És una moció que defensa aquest impuls, consolidació i blindatge de la recerca i del sistema de recerca a Catalunya. El futur de Catalunya passa per la recerca, passa pel desenvolupament, passa per la recerca en nous àmbits de coneixement, també. Passa per tot això, no passa per seguir alimentant la idea de que el futur de Catalunya passa per grans projectes megalòmans o grans projectes ja passats que són més propis de finals del segle passat que d'aquest, com Hard Rock i companyies. Per tant, nosaltres, mentre Junts aposti per aquest tipus de desenvolupament i aquest tipus d'impuls a la recerca a Catalunya, doncs, ens hi trobaran.

És veritat que calen més recursos. És veritat que cal més agilitat en el sistema. És veritat que cal també un cert control de tot el que es fa des de l'àmbit privat, i amb això nosaltres també estem d'acord. És un àmbit on especialment la col·laboració publicoprivada és imprescindible, però també és veritat que

fitxer 27

ha d'haver-hi un cert control, i, en aquest sentit, consellera, ja li hem fet algunes preguntes de com pot ser que segueixin finançant projectes de recerca en centres d'investigació d'universitats que estan vinculades a l'Opus i a altres grups vinculats amb xarxes internacionals d'extrema dreta i *think tanks* d'extrema dreta. Per tant, recursos públics, col·laboració publicoprivada sí, però també control des de lo públic d'aquestes col·laboracions.

És veritat també que cal invertir en garantir que no hi ha precarietat en el sector de la recerca, que combatem la precarietat que pateixen moltes de les persones que es dediquen a la recerca.

S'ha d'invertir perquè no hi hagi el biaix de gènere que segueix havent-hi en la recerca, que seguim tenint aquella tiora on hi ha moltes més dones en els equips de base de recerca, però n'hi han moltes menys encapçalant i dirigint projectes, i crec que aquí el departament n'és conscient, i també està fent coses al respecte.

Però també cal invertir en l'accés a la universitat, perquè, al final, la pregunta també és qui arriba a fer recerca i qui arriba a fer recerca d'excel·lència, i això comença amb una piràmide, no?, comença la base que és l'accés a la universitat. I l'accés a la universitat segueix estant molt condicionat pel biaix de classe i pel biaix d'ingressos.

Per això són molt importants també, per exemple, les taxes universitàries, que nosaltres vam aconseguir rebaixar un trenta per cent amb un acord de pressupostos, justament, amb el Govern del president Torra, un Govern amb Junts per Catalunya. Però també és veritat que és un trenta per cent que vam aconseguir rebaixar després que el pugés el Govern d'Artur Mas, on crec que vostè va tenir un paper com a secretari d'Universitats.

Per tant, molt bé invertir en recerca, però si no invertim en garantir l'accés universal a la universitat, on segueix havent-hi un biaix molt important de classe, doncs, al final, estem fent que molta gent que vol estudiar i que vol fer recerca en realitat no arriben ni a plantejar-s'ho, perquè no arriba ni a poder accedir a la universitat.

Hi ha dades de... No ho sé, hem pogut veure un article de *Crític* que diu que el nombre d'estudiants a Sarrià quintuplica el nombre d'estudiants que accedeixen a la universitat a Nou Barris.

Per tant, és evident que per poder parlar de recerca, hem de poder parlar també de qui arriba a la universitat, de qui arriba després a poder fer un doctorat, qui té una beca postdoctoral.

Aquí crec que, a més a més, la setmana vinent, a la Comissió de Recerca i Universitats, tenim la compareixença de Doctorands en lluita, de tota aquesta gent que està reivindicant que les beques predoctorals siguin de quatre anys i s'equiparin a d'altres beques que reben altres estudiants. Fins ara només reben tres anys per fer la investigació, per fer tota la recerca per a la beca doctoral, quan en d'altres convocatòries són quatre anys.

Entenem que tenim un acord amb la conselleria d'avançar en aquest tema, i creiem que ja s'està avançant en això, però crec que és important que també ho puguin rebre aquelles persones que actualment tenen aquesta beca i que moltes vegades han d'acabar la seva tesi tirant de l'atur, de la prestació de l'atur, perquè se'ls hi ha acabat la beca i encara no han pogut presentar la seva tesi doctoral.

I no és per *vagueria*, com s'ha dit alguna vegada en aquesta ocasió. És perquè realment fer una tesi doctoral requereix un treball d'excel·lència i de dedicació que la majoria de les vegades és un mínim de quatre anys per poder-ho fer. Per tant, qui arriba al doctorat, com es manté, com s'arriba a fer aquesta tesi doctoral i després qui entra en aquests projectes de recerca postdoctoral.

El tema del biaix d'ingressos i del biaix de qui pot arribar a aquests espais és tan gran que la mateixa Agència de Qualitat Universitària, doncs, ha fet tot un sistema d'indicadors de com es pot mesurar aquesta iniquitat i aquesta desigualtat en l'accés a la universitat i en l'accés a la recerca.

Per tant, són temes que nosaltres creiem que estan claríssimament vinculats al sistema de recerca de Catalunya. No és només intervenir quan ja hi ha uns equips de recerca i quan ja hi ha centres de recerca que tenen prestigi internacional i estan consolidats. S'ha d'invertir en que gairebé tothom, sigui noi, sigui noia, visqui on visqui, tingui el codi postal que tingui i tingui els ingressos que tingui, pugui arribar a ser també una investigador d'excel·lència i un talent per a Catalunya.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. I avui que parlem de recerca, permeteu-nos començar felicitant, precisament, tres centres de recerca de referència, per a nosaltres, referents imprescindibles, com són l'Observatori Penal dels Drets Humans, el Grup de Recerca en Exclusió i Control Social i el Grup de Recerca Antígona, perquè avui, precisament, inicien unes jornades per celebrar vint-i-cinc anys d'història.

Vint-i-cinc anys de compromís, d'estudi, d'organització i de transformació en unes jornades precioses que avui estan fent a la UB del Raval. I, precisament, aquest matí, en l'obertura d'aquestes jornades, una de les ponents d'Antígona les obria dient que eren temps en què aquests grups de recerca, en què la comunitat universitària havia de respondre a una de les qüestions principals que passaven, no?, que és que hi havia grups o hi havia sectors de la societat que el que volien era esborrar moltes coses, esborrar tot allò que poguessin, i que era necessari repintar-les.

I feia referència i feia aquesta picada d'ullet, precisament, al que ha passat a la Universitat Autònoma de Barcelona, a com, malauradament, un jutge va ordenar que s'esborrés un mural, que s'esborrés unes reivindicacions, que s'esborrés una proposta social i política per deixar una paret grisa.

I, per sort, hem pogut veure com l'han repintat, no? Tal com ens deia avui la ponent d'Antígona, com el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, com desenes i

desenes d'estudiants han repintat aquest mural, malgrat les amenaces d'il·legalitzacions, malgrat la persecució de l'extrema dreta, i que el repintaran tants cops com faci falta.

Per nosaltres és un orgull de jovent, un orgull d'estudiantat, un orgull de grups de recerca compromesos i un orgull de comunitat universitària, i, sobretot, un orgull de Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans. Són exemple i són referents. Moltes gràcies.

Segona part, i respecte a la moció. Nosaltres donarem suport pràcticament a la totalitat de la moció. També farem alguna abstenció. Coincidim amb alguns grups. I volíem comentar tres elements ràpidament.

El primer. Sempre donarem suport i sempre estarem amb absolut compromís amb tot allò que suposi transparència, màxim rigor i tot allò que feia referència a qualsevol possible irregularitat.

No només s'ha de ser legal, sinó que s'ha de semblar-ho, i no només s'ha d'actuar amb extrema legalitat, nitidesa i transparència, sinó que s'ha d'articular els mecanismes perquè així sigui. Per tant, amb això tindran tot el nostre suport.

Segon element. A nosaltres ens sembla que, en una situació de precarietat, no només en l'àmbit de la investigació, sinó també amb unes desigualtats d'accés brutals a la universitat, aquesta ha de ser la prioritat. També en l'àmbit de recerca.

I, per tant, nosaltres posem per davant la inversió en el sector públic que no pas en el sector privat, especialment en aquest context de precarietat, on la inversió en el sector públic és la norma.

I tercer element dins d'aquest finançament i dins d'aquesta inversió en el sector públic. Nosaltres volem posar una alerta damunt la taula, que és que no es pot prioritzar el finançament a determinats centres d'investigació.

No es pot pensar només en espais de recerca que ja estan ben finançats per millorar-ne el finançament o que han perdut un cert finançament, sinó que s'ha d'intentar arribar a un finançament just a tots els àmbits de recerca, no només per la màxima excel·lència en un determinat àmbit o en una determinada opinió.

Perquè avui al matí, en aquestes jornades, també ens deien que era tan important qui estava estudiant art com qui estava estudiant medicina, o qui estava fent avenços en l'àmbit de les ciències socials com qui les estava fent en l'àmbit de la medicina, no? I, per tant, cal acabar amb aquesta precarietat generalitzada dins els grups d'investigació.

Nosaltres el que no volem és cap investigadora, cap grup de recerca que estigui en precari, sigui d'ICREA, hagin deixat de rebre finançament, etcètera. Per tant, no només es tracta de finançar els que es considerin els millors. Es tracta d'acabar amb la precarietat en la investigació, i, per tant, en dignificar els grups de recerca d'aquest país, independentment del programa o de si rebaixen o no el seu finançament.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Hom podria considerar prou assenyada la narrativa d'aquesta moció, però, darrere el seu redactat, hi ha una capa gruixuda d'hipocresia difícil d'ignorar. Junts reclama l'autonomia dels centres de recerca i la no intervenció política en la tria dels directors, quan durant dècades van pasturar per les institucions catalanes, convertint cada fundació, oficina en el seu cau privat, introduint amb calçador i a cor que vols acòlits i excàrrecs.

No poden venir aquí i donar-nos lliçons morals com si mai haguessin tingut responsabilitats ni interessos en l'eixam de guinguetes que han proliferat arreu del país.

Avui, des de l'oposició, ferits per la pèrdua de poder i d'influència, reclamen a d'altres el compliment efectiu d'una llei que vostès van obviar sense fer escarafalls mentre governaven.

On eren tots aquests principis que avui indiquen tan efusivament quan comandaven la nau? On era l'autonomia dels centres de recerca que avui exigeixen quan vostès col·locaven gent afí sense passar per cap concurs de mèrits ni oposició? On eren

els recursos estables per a la investigació que avui reclamen quan van retallar les partides en recerca en comptes de retallar les retribucions a partits polítics o les subvencions a premsa?

Si centenars de científics se'n van cada any a l'estranger és per l'excés d'interferències polítiques i el finançament inestable. Sí, una inestabilitat i politització que vostès van encetar i que d'altres han perpetuat. No ens facin pas cara d'innocents ara.

La seva gestió i governança sempre ha anat supeditada al carnet de partit, no al bé del país. Mentre vostès ocupaven la presidència, la ciència es convertia en víctima del joc partitocràtic de l'oca i tiro perquè em toca. I ara s'esgargamella perquè els seus substituïts volen continuar la partida. Que és que les trampes que fan van fer vostès no són permeses a la resta?

Parlen alegrement de vassallatge a Madrid per referir-se a la sucursal del PSOE. Els hem de recordar qui ha investit un imperialista a la capital del *Reino* a canvi de quatre promeses i un grup propi?

Sacrificar els catalans i Catalunya en benefici d'unes sigles polítiques. En això són gairebé tan hàbils com Esquerra i la CUP. No els farem ombra, no pateixin. No hi volem pas fitxa en aquest tauler. Juguem una altra lliga.

A la moció exigeixen que les universitats, el 2026, tinguin més finançament que el 2025. On eren tots vostès quan les universitats catalanes arrossegaven dèficits crònics i les infraestructures queien a trossos? Quan els interessa, treuen a passejar el senyor Pujol, i quan els perjudica, i abans que canti el gall, neguen tres cops Convergència.

Sí, donarem suport a aquesta moció. No perquè creguem en la seva sobtada i sospitosa conversió a la virtut, sinó perquè ens neguem a veure passivament com els científics i universitats del país paguen els plats trencats de la casta política.

I votarem a favor, perquè, malgrat vostès, no hem deixat de creure en l'excel·lència ni en una escola i universitat capaces de fomentar la meritocràcia i el coneixement del passat nacional català. Això sí, qualsevol ajut o programa, com el Serra Hunter, han de ser un vehicle per catalanitzar les nostres aules i laboratoris, i aquesta és

una línia vermella. No volem més metges ni investigadors que siguin incapaços d'aprendre la llengua nacional d'aquest país. A Catalunya, en català.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Canca.

Gràcies.

David González Chanca

Moltes bé. Moltes gràcies, president. Molt bona tarda, diputats i diputades. Molt bona tarda. consellera. Avui, Junts per Catalunya ens presenta una moció que d'entrada va començar malament. Ja els hi hem dit. En política, de vegades, és tan important el que vols dir com les formes que utilitzes per fer-ho, i el que esperem alguns d'un espai polític com és Junts per Catalunya, la tradició política que defensa, és que sempre tinguem present les formes.

Els socialistes també hem estat a l'oposició fins fa molt ben poc, ho saben bé. Hi havia una premissa molt clara per nosaltres: fer una bona oposició fa un bon govern. La seva premissa és una altra. Generar la imatge d'un mal govern per fer-me fort a mi. Alguns posem el país per davant i altres posen el partit per davant de tot.

A la interpel·lació i la moció subsegüent que ens presenten, hi ha diferents punts i diferents propostes que es poden agrupar en tres qüestions fonamentals. Una primera de primera transparència i rendició de comptes, una segona per evitar la ingerència política a la ciència i una altra per la incompatibilitat de ser científic i polític.

Sobre la primera qüestió, la transparència i la rendició de comptes, evidentment, la Generalitat està obligada a actuar sempre amb el principi de garantia d'autonomia local per a tots els centres CERCA, i evidentment que s'ha de respectar els seus processos, però la Generalitat ha de ser eix vertebrador del sistema públic en fiscalització pròpia, sempre que hi ha recursos propis.

Sobre la segona qüestió, evitar la ingerència política a la ciència. És evident que cada òrgan de govern d'un centre CERCA és sobirà per decidir els procediments de selecció i els criteris de contractació de personal científics amb mèrits estrictament científics.

Ara bé, la ciència també és política, i tu pots tenir presidents, com veiem, en altres actituds que neguen l'evidència científica, que neguen el canvi climàtic, i, no obstant, aquí tenim el president Illa, que aposta per la recerca i aposta per la ciència.

Ens presenten una proposta que nosaltres entenem

fitxer 28

[#] la tercera qüestió, sobre la incompatibilitat de ser científic i polític, que serveix per impossibilitar precisament això, que algun científic algun dia pugui decidir ocupar un càrrec públic. Vist des de fora, té tot el sentit del món el que intenten defensar, que quan una persona té una alta responsabilitat ho fa amb dedicació exclusiva com a conseller i com a consellera o amb un altre càrrec, però fan una trampa amb una llei que coneixen molt bé i que practiquen molt bé, que és que a Catalunya pots treballar com a professor associat universitari encara que tinguis una ocupació en dedicació exclusiva. Vostès ho saben perfectament perquè tenen diputats, alcaldes i regidors que tenen aquesta responsabilitat tan elevada i també són professors a les universitats. La pregunta és: els sembla bé llavors que un polític de Junts pugui treballar com a professor a la universitat amb cent-vint hores cobrant de manera remunerada i els sembla malament que un polític que no és de Junts pugui dedicar cent-vint hores sense cobrar, sense remunerar, en l'àmbit de la ciència? La resposta, en realitat és que no, ja els ho dic. Per la seva tradició política, no els sembla malament que ningú es dediqui a la recerca. El que sí que els sembla malament és que algú es pugui dedicar a la política, que en aquest cas una científica reconeguda a nivell internacional sigui la consellera de Recerca i Universitats en un govern del partit dels Socialistes i no en un govern de Junts per Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Però en tot cas, la seva moció va néixer malament des d'un principi, com dic, per la interpel·lació que va succeir. I penso de veritat que vostès es van equivocar amb algunes afirmacions categòriques que ara desmentiré. El govern de Catalunya està completament compromès amb el nostre sistema de recerca i universitats. Ho hem demostrat moltíssimes vegades: amb el Síncrotró Alba, amb el projecte Barcelona Ciutadella, amb el projecte Mare Nostrum 6, o amb les convocatòries de personal

investigador de Beatriu de Pinós, del Pla Serra Húnter o de l'impuls de la Fundació ICREA. Vostè va parlar que el Govern ha trencat el consens en l'àmbit del sistema de recerca i universitats. Jo li dic que el consens no el trenca qui governa, si no el trenca qui vol patrimonialitzar un model com si fos d'un propi partit. I no, el model és de tot un país, no pot ser d'un partit. I és sorprenent, en tot cas, que sigui vostè, diputat Castellà, que sigui Junts per Catalunya els que ens diuen que hem trencat el consens. Saben perfectament que l'única vegada que es va trencar el consens, que va explotar el consens en l'àmbit de la universitat i la recerca va ser quan van apujar un seixanta-sis per cent les taxes universitàries (*Alguns aplaudiments.*), quan van dificultar que la classe treballadora estudiés a una universitat pública.

Per això mateix, el grup Socialistes i Units per Avançar tenim molt clar que la universitat és un veritable ascensor social, una eina de cohesió i justícia social i, a més, una font de riquesa i de coneixement que cal preservar i cuidar. El PSC sempre serà motor de coneixement allà on governi, perquè l'objectiu encara continua essent el d'assolir una societat més justa, més igualitària i més sostenible. I això també es treballa des dels centres universitaris, això també es treballa des dels centres de recerca amb compromís científic, compromís que avalem, que cuidem i que defensarem sempre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Primer de tot posicionar-me sobre les esmenes. Acceptem totes les esmenes d'Esquerra Republicana, perquè evidentment milloren el text. Diputada Besses, estic completament d'acord que en els programes de talent hi ha un compromís que s'ha d'executar, que és el quart any dels doctorands i que, per tant, tot allò que reforci també la formació investigadora. Per descomptat, en la seva esmena, el que fa respecte al que demanem de participació dins de la governança d'allà on posem diner públic, vostès diuen per garantir la transparència i per garantir el rendiment de comptes, evidentment. I hi ha un punt que vostès posen de nou, que crec que és molt interessant des de la perspectiva de buscar sinergies –diuen

vostès– en aquelles estructures ja existents que puguin compartir capacitats per transferir coneixement. Crec que és molt interessant. Per tant, això els ho agraeixo.

En termes generals, i començo per aquí. Senyor David González. És a dir, jo no vaig dir mai que vostès ni el govern trenqués el consens. Hi ha un membre del govern que trenca el consens. Un. I dos, estic d'acord amb vostè, crec que no hi ha precedents –i podem anar a l'acte de sessions– que un membre del Govern ha faltat al respecte a un diputat. Però escolti, Jacques Rousseau ja ho deia: quan els arguments són l'arrogància i l'insult, són els arguments de qui no té raó.

Però en qualsevol dels casos, jo li diria que avui, president, estic content perquè avui hi ha una moció de consens, perquè recuperem el consens. I més enllà de tot plegat, l'important després de tots aquests anys és que aquesta moció –els ho dic sincerament– no és contra ningú, en absolut, és en favor de. És en favor del país. És en favor de la recerca. És en favor de la universitat i el talent. És una moció per reforçar el mandat a tots plegats, també al responsable del Govern, que aquest és el consens i d'aquí no ens movem. Per tant, això és el que fem avui, un consens per un àmbit que és excel·lent pel benefici del futur del país.

Gràcies, president.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano

302-00233/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, diputades. Director general d'Acció Cívica i Comunitària, Jaume Romero. Tatiana Font, responsable de la Unitat de Poble Gitano del Departament de Drets Socials. Mirin, la setmana passada es va commemorar el Dia Internacional del Poble Gitano, el 8 d'abril. Avui debatem aquesta moció i en aquest marc el Govern ha aprovat, recollint també les propostes del Grup Parlamentari Comuns, l'estratègia per al poble gitano per als propers deu anys, alineada amb l'estratègia europea. És una bona notícia i no arribaria si no fos per l'impuls de la societat civil gitana des de fa dècades. Celebrem també haver arribat a un acord amb el Govern amb l'aplicació del suplement de crèdit que s'ha aprovat en aquest Ple per augmentar un seixanta per cent el pressupost dedicat a la unitat del poble gitano per a poder implementar aquesta estratègia i per augmentar el seu personal. L'estratègia necessita pressupost i personal suficient per poder ser implementada i també és necessària ambició i seguiment per aconseguir la seva implementació de manera transversal. És per això que en aquesta moció el que plantejarem és que un cop a l'any, al voltant del dia 8 d'abril, fem en aquest Parlament una anàlisi de la implementació de l'estratègia i de l'estat de la qüestió respecte al poble gitano. Sis-cents anys d'antigitanisme cap al poble gitano ha provocat que avui dia existeixi una situació estructural de profunda discriminació, així com que una gran part de persones gitanes es trobin en una situació de pobresa. Els indicadors i les dades són alarmants i són sagnants, i cal la implicació de tothom per aconseguir polítiques públiques que permetin donar-li la volta a la situació.

És per això que espero que en els propers mesos aprofitem en aquest Parlament el futur pacte nacional contra l'antigitanisme i per la inclusió del poble gitano. Amb la seva aprovació serà necessari actualitzar l'estratègia i, a més a més, ens dotarem d'un full de ruta col·lectiu amb independència de qui estigui al govern a Catalunya. És necessari un pacte que permeti avançar en el reconeixement efectiu del poble gitano, la plena participació política com a minoria, així com generar polítiques públiques efectives per caminar cap a la plena inclusió i per a fer front a la discriminació.

La situació és molt difícil. Mirin, estic molt cansat d'escoltar comentaris despectius cap al nostre poble, de bromes, de riures, de menyspreu. Estem molt, molt cansats de discriminacions en l'accés a les feines, de tenir més obstacles per a llogar un pis,

que m'expliquin que a una alumna gitana li han dit que no anirà a la universitat tot i ser una alumna brillant; el seu professor, evidentment. Estem molt cansats d'antigitanisme, que no és una altra cosa que una forma específica de racisme cap a les persones gitanes. Estem cansats d'insults, de mirades, de comentaris, que ens persegueixin als establiments comercials, que no hi hagi problema en vincular-nos amb les coses dolentes de la societat de la mateixa manera que no es reconeix les aportacions que ha fet el poble gitano a la nostra societat.

Però saben què? Avui és un dia per mirar al futur, perquè si alguna cosa som és un poble resistent i resilient. Cada vegada són més els i les joves gitanes que van a la universitat. Cada vegada som més els que tenim responsabilitats públiques. Cada vegada hi ha més gitanos i gitanes científiques, economistes, metgesses, actors, professores, advocats, matemàtiques, educadors socials. Tenim molt clar sempre d'on venim i desitjant deixar de ser els primers que, o que la gent es sorprengui pel que fem. Orgullosos de la nostra història col·lectiva, de la resistència a la gran batuda al Samudaripen, de seguir sempre endavant lliures malgrat tots els intents que hi ha hagut d'extermini, d'assimilació, de control o de falsa integració. El futur es construirà només des del ple reconeixement, des de la igualtat real i des de la plena inclusió. Però només ho farem si les polítiques públiques es prioritzen i es doten de pressupost real.

I per acabar, vull posar el focus en un dels principals punts que proposa aquesta moció. La història del poble gitano ha d'estar incorporada amb caràcter immediat en el currículum educatiu des de ja. Anem tard i no podem esperar més. L'estratègia ho recull, aquesta moció també ho recull, que esperem que tingui el suport del conjunt del Parlament. I és que esperem que per al proper curs acadèmic la història del poble gitano estigui al currículum educatiu, perquè és una absoluta vergonya, diputats i diputades, que al 2026 no en formi part i no s'expliqui la història d'una minoria que existeix a Catalunya des de fa més de sis-cents anys. Avui tornarem a col·locar al lloc que correspon aquesta qüestió i estic convençut que en els propers mesos arribarem a un acord amb el Govern perquè això sigui una realitat. *Sastipen thaj mestipen. Opre Roma.*

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades per un temps de cinc minuts, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda, diputats i diputades. Gràcies també al diputat García Berrio, que torna a portar aquest tema al ple del Parlament, perquè creiem que és un tema que continua sent necessari que debatem.

Nosaltres d'aquesta moció compartim el diagnòstic. Creiem que hi ha unes desigualtats estructurals que recorren la nostra societat en diversos àmbits –en educació, en habitatge, en feina, en salut– que continuen persistint aquí, aquest antigitanisme que encara persisteix i, per tant, és necessari que continuem parlant sobre el tema. Estem d'acord també amb aquesta idea central que recorre la moció. I és que cal que passem de les declaracions a polítiques concretes, que això aterri. Està molt bé que puguem parlar, que puguem declarar, que puguem celebrar l'aniversari del dia del poble gitano, però a més a més, aquest l'antigitanisme ha de quedar reflectit en accions concretes, en polítiques públiques concretes. Per tant, anuncio ja d'entrada el nostre vot favorable a la moció.

I crec que precisament la nostra feina, des d'aquest Parlament, serà estar molt atents que tots aquests plans, aquestes estratègies i aquests informes es facin i que, a més a més, els drets que hi apareixen, els drets que surten en aquesta moció, acabem fent-los efectius i no quedin només en el paper. Aquesta serà la nostra feina dels propers mesos.

Com deia, nosaltres hem presentat algunes esmenes per intentar enriquir aquest text. D'una banda, crec que és important adonar-nos que quan nosaltres parlem que volem un poble cohesionat no vol dir que volem un poble uniformitzat. Creiem que la diversitat també ens enriqueix i una d'aquestes riqueses ens la porta la llengua romaní, aquesta riquesa lingüística del nostre país també amb la llengua romaní. I crec que en aquests moments també estem defensant molt fortament la nostra llengua del país, el català, perquè es troba assetjat, i entenem perfectament també la problemàtica de la llengua romaní. I per tant, hem presentat esmenes en el sentit

de reconèixer, de protegir i de promoure la llengua romaní amb accions de recerca, de documentació i de difusió, perquè no hi pot haver cohesió dintre de la nostra societat si es construeix des d'aquesta invisibilització d'una part de la nostra societat.

fitxer 29

I també ha quedat recollida a la moció una altra esmena que nosaltres creiem que era un punt que també és important que destaquem, perquè també per la CUP és una de les polítiques que volem..., en les que treballem i de les que volem fer bandera, i és que creiem que no hi ha igualtat possible si no abordem directament també el problema de les dones gitanes, perquè pateixen aquesta triple discriminació: de classe, d'origen, però també de gènere.

I nosaltres, amb una esmena, demanàvem que s'elaborés un pla específic que tingués en compte una perspectiva de diferents àmbits, en ocupació, en educació, en salut i en violències masclistes. Que s'hi possessin recursos i que, a més a més, evidentment tingués el protagonisme de les dones gitanes per tirar endavant aquest pla específic. Perquè creiem que és imprescindible aquesta perspectiva feminista i interseccional, perquè si no qualsevol política que vulguem impulsar de drets quedarà incomplerta.

Per tant, crec que la idea final és que..., que compartim amb l'esperit de la moció, és que cal que passem de plans a drets efectius. Que tenim molt clar que no hem de fer cap política per incloure a ningú, perquè el poble gitano forma part del nostre país, i, per tant, el que hem de buscar és la manera de crear aquesta cohesió i tenir una igualtat real de drets per a tothom.

I volia acabar amb una cita d'una persona que per mi és un referent molt important i que, a més a més, és de poble gitano, que és la Pastora Filigrana, que ens deia que els drets no es demanen com un favor, sinó que es reclamen com una qüestió de justícia.

Doncs gràcies de nou, Andrés, per la moció que ens presentes. I el vot favorable de la CUP a tots els punts.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Moltes gràcies. Consellera, conseller, diputats, diputades, director general Jaume Romero, responsable de la Unitat del Poble Gitano, Tatiana Font... Benvinguts. Comencem, en primer lloc la nostra intervenció agraint al diputat Garcia Berrio i al Grup Parlamentari dels Comuns la presentació d'aquesta moció perquè ens dona l'oportunitat de debatre i avançar com a societat. Des del nostre grup, anunciem el vot favorable a tots els punts de la moció i volem agrair també haver pogut transaccionar les dues esmenes que vam presentar.

I hi votarem a favor perquè compartim un mateix somni, un mateix horitzó, que neix d'una realitat que ens interpel·la; ens interpel·la com a gitanos, diputat Berrio, però sobretot ens interpel·la al conjunt de diputats d'aquesta cambra com a representants del poble de Catalunya.

Avui tenim una àmplia majoria parlamentària compromesa i el missatge és inequívoc: la lluita contra l'antigitanisme és una causa tant noble com justa i urgent, i és responsabilitat de tothom. Val a dir que la moció s'alinea amb l'Estratègia Catalana del Poble Gitano 2026-2036, aprovada per acord de Govern, consensuada amb els diferents departaments de la Generalitat, amb el món local, amb les entitats del poble gitano.

I posa l'accent també aquesta moció en qüestions clau: els recursos, l'avaluació de les polítiques, la creació d'un sistema estable de recollida de dades i l'elaboració d'un informe anual al Parlament, qüestió que també hem treballat a la nostra esmena. Perquè disposar de dades és imprescindible per fer polítiques públiques, útils i eficaces. També val a dir que la creació de l'Observatori de les Discriminacions serà una eina molt important per posar llum allà on massa vegades, massa sovint, hi ha invisibilitat.

Un dels pilars fonamentals de qualsevol democràcia és l'educació, perquè si hi ha un espai on es construeix la igualtat d'oportunitats és a les aules. Parlem de garantir que tots els infants i els joves puguin desenvolupar plenament el seu potencial sense renunciar als seus somnis, i per això és clau reforçar i visibilitzar l'èxit educatiu, i

posar en valor tot allò que ja funciona, les accions positives que demostrin que quan hi ha oportunitats reals, hi ha talent, hi ha esforç i hi ha trajectòries d'èxits.

I recordar també avui que els gitanos i gitanes que hem assolit l'èxit educatiu no som una excepció. Som la demostració que quan s'obren les portes, el talent hi és, l'esforç hi és i les ganes de tirar endavant també hi són. Som el que passa quan per fi es dona una oportunitat justa.

I, diputats i diputades, allò que ens ha d'interpel·lar no és que alguns hem arribat, sinó que tothom ha d'arribar, i això ens obliga com a responsables públics a multiplicar les oportunitats, multiplicar-les fins que deixin de ser excepcionals, fins que ja no siguem notícia. Perquè el talent no en té d'origens; el que marca la diferència en el futur són les oportunitats i aquestes depenen de tots i cadascun de nosaltres.

I precisament per això, parlar d'educació no és només parlar d'accés als continguts d'estudi, és també sentir-se reconegut en ells. I permetin-me aquí parlar en primera persona. He crescut sense veure'm reflectida en els llibres de text, sense trobar la meva història, la meva cultura, sense trobar el meu poble; com si no hi fóssim, com si no haguessin contribuït a res en aquest país. I aquesta invisibilitat, diputats i diputades, pesa, pesa molt; pesa en com et mires a tu mateix i també en com els altres et miren.

Per això no podem permetre que els nostres fills visquin el mateix. Tenim dret a saber d'on venim, a sentir-nos orgullosos i orgulloses i poder presumir del que som i del que volem continuar sent, gitanos i gitanes, i a créixer sabent que formem part, amb plena legitimitat, d'aquest país, de Catalunya.

I acabo, president. Vivim en un moment d'oportunitat, un moment d'esperança, un moment en el que tenim una estratègia de país, un pacte nacional contra l'antigitanisme en marxa i una majoria parlamentària compromesa i un teixit associatiu gitano fort i actiu. I vostès ho saben: no ha estat gens fàcil arribar fins aquí.

I ara penso en la meva àvia, en totes les oportunitats que ella no va tenir, en totes les oportunitats que no li van arribar. I és que el que avui decidim aquí no és només política, és esperança, és futur. Un futur que ha de ser més just per a tothom, amb

més oportunitats per a tothom. I és que aquest futur i el millor homenatge que podem fer a les nostres àvies, que ens han portat fins aquí, és continuar treballant junts per a aquest futur, per al conjunt del país. Perquè ho devem a les generacions que ens han precedit i, sobretot, a les que vindran.

Opre, roma. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula la diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats, diputades, director general responsable, públic assistent... La moció planteja qüestions importants. Malgrat s'han fet avenços, la seva presència a Catalunya fa més de sis-cents anys, la població gitana encara afronta dificultats importants en l'educació, en l'habitatge, en la salut, i es pateixen situacions de discriminació.

Des del Partit Popular, donarem un ampli suport majoritari a aquesta moció. Hem presentat tres esmenes, que se sumen al resultat; una ha estat acceptada, les altres dues transaccionades. Agraïm al diputat Garcia Berrio per aquesta moció.

No obstant això, sí que no ens hem de confondre: l'antigitanisme no és propietat privada de les esquerres, és un deure que tenim com a societat, com una Catalunya plural; és un compromís estricte amb la llibertat individual i amb la igualtat de tots.

De fet, l'Intergrup del Poble Gitano en aquest Parlament de Catalunya va ser també iniciativa i promogut per un gran treball del nostre diputat Rafa López Rueda, l'abril del 2011, juntament amb representació de la Unió Romaní. I està molt bé, doncs, donar continuïtat a aquest treball endegat.

Sabem que la taxa d'atur entre la població gitana és 2,6 vegades més alta que la catalana. A Lleida tenim cinc mil gitanos, i el vuitanta per cent, a data d'avui, es dedica a la venda ambulat, de feines més puntuals, com la recollida de fruita o la ferralla. D'aquí la importància que volem incidir en l'ocupació en termes de major estabilitat.

En referència a una de les esmenes transaccionades, és cert que l'estratègia plantejada, i per una dècada, és ambiciosa. Precisament per això demanem uns indicadors que avaluin de manera efectiva aquestes accions que seran realitzades a peu de carrer: objectius assolits, indicadors quantitius i qualitius. En definitiva, una avaluació rigorosa de les polítiques públiques.

Hi ha temes de més ampli abast –no són gens fàcils– que tampoc acabem de veure que es plasmin en aquesta estratègia. Bé, el disseny de plans, modificacions urbanístiques, per combatre la segregació. Més de la meitat de les llars gitanes s'ubiquen en barris gitans. Tenim el barri de la Mariola de Lleida, un barri estigmatitzat; hi viuen el cinquanta per cent dels gitans. El mateix, pla d'en Boet, a Mataró. Escoles i instituts ubicats en aquests mateixos barris, alumnat majoritàriament gitano i d'alta complexitat.

Això és el que volem veure, volem ser testimonis actius d'això, com aquesta realitat canvia, com la pròpia Administració i la Generalitat al capdavant fa aquestes polítiques de debò i no informes ideològics.

Destaco una altra esmena on, més enllà d'apostar per aquesta educació postobligatòria, incidim en aquella prèvia més bàsica: en la intervenció i el repte d'erradicar l'absentisme escolar, aquell que es dona en l'alumnat gitano en etapes d'educació obligatòria a la primària i a la secundària. L'absentisme augmenta a la secundària i això sí que és un factor clau en la desigualtat educativa i l'exclusió social.

Ens fa proposta d'injecció pressupostària d'un milió d'euros addicionals, la qual cosa valorem positivament, i també en aquests termes entenem que les dades han de ser públiques, han de ser transparents, en el marc del bon govern. Cap euro públic sense objectius mesurables i que sense això tingui una repercussió directa en la població beneficiària.

Perquè el poble gitano no necessita que l'Administració els tuteli com si fossin menors d'edat; tampoc que se'ls fustigui amb traves burocràtiques. L'opressor del poble gitano també pot ser una administració ineficient, que ha actuat amb ells des de l'assistencialisme, des del paternalisme, i que els ha fet estar atrapats en la

dependència, en lloc d'impulsar les seves pròpies potencialitats, capacitats i la seva emprenedoria.

La tercera esmena, que agraïm que hagi estat acceptada, que han parlat de fomentar la igualtat d'oportunitats, la inclusió social també de quan es donen moltes discriminacions; persones gitanes amb discapacitats a les aules amb necessitats específiques de suport educatiu. I, per tant, també tractar aquestes dobles discriminacions i terciàries.

Catalunya no pot permetre ciutadans de segona, però tampoc públiques de segona i polítiques finalistes que sols cerquen el titular. El passat dimecres 8 d'abril, a l'acte institucional amb motiu del Dia Internacional del Poble Gitano, amb molt encert, es va fer referència a Martin Luther King. Amb el permís, també vull anomenar-lo avui aquí quan diu: «La foscor no pot acabar amb la foscor, únicament la llum pot fer-ho.» Que aquestes polítiques posin llum a tanta foscor que fa massa anys que perdura.

Opre, roma. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, consellers. Bona tarda, diputats. No podem explicar la nació catalana sense parlar del poble gitano i el seu paper en la construcció de la identitat, la cultura i societat catalanes. Com tampoc podem explicar l'experiència del poble gitano a Catalunya sense parlar de la seva resiliència, resistència i perseverança.

Però aquest reconeixement ha d'anar acompanyat d'un compromís polític real per poder garantir la igualtat d'oportunitats i la inclusió del poble gitano. A Catalunya hi ha 75.000 persones gitanes i és inacceptable que el seixanta per cent de les llars visqui en pobresa material. És també inacceptable que la taxa d'atur de la població gitana i la taxa també d'abandonament escolar sigui tan alta en comparació a les de la població general.

Les persones gitanes volen més que celebracions, volen més que discursos polítics inspiradors, volen solucions tangibles a problemes estructurals que porten arrossegant dècada rere dècada.

Per això agraïm al diputat Andrés Garcia de Comuns la presentació d'aquesta moció sobre polítiques de reconeixement i inclusió del poble gitano, i ja avancem que donarem suport a la moció en la seva integritat, i això no passa sovint en aquest hemicicle.

I ho fem perquè aquesta moció destaca quatre objectius importants per a la comunitat gitana i el seu progrés social. En primer lloc, aprovar, dotar de recursos i desplegar l'estratègia catalana del poble gitano per

Fitxer 30

la propera dècada. Aquesta estratègia és un avenç important i no s'ha de quedar en paper mullat. De fet, portem anys del plans integrals del poble gitano que no han aconseguit fer els avenços necessaris per a la població gitana. I jo crec que un dels errors ha estat precisament perquè no hem aconseguit garantir la participació de les entitats i els experts al poble gitano en el desenvolupament de polítiques públiques. I aquesta estratègia creiem que ha de definir indicadors de seguiment, mecanismes d'avaluació que siguin clars.

En segon lloc, reforçar les polítiques contra l'antigitanisme en els àmbits de serveis socials, mercats d'habitatge i també el mercat laboral. Al Parlament, ara mateix estem treballant el pacte català contra l'antigitanisme i la inclusió del poble gitano, i ho estem fent de la mà dels experts del poble gitano de Catalunya, però també a nivell europeu. I l'objectiu d'aquesta comissió d'estudi per al pacte ha estat precisament definir prioritats i també els reptes del poble gitano. Però anant molt més enllà de definir diagnosis i anar centrats en enfortir els plans específics, precisament per abordar l'abandonament escolar i millorar l'ocupació de les persones gitanes, i en especial el de les dones gitanes, com també es defineix en aquesta moció.

En tercer lloc, com també s'ha dit, incorporar de manera efectiva la història, la cultura i les aportacions del poble gitano als currículums educatius, als equipaments culturals, però també a les polítiques públiques de memòria per combatre els estereotips que avui condicionen el nostre imaginari i del poble gitano, i també les vides de les persones gitanes, malauradament. Creiem que és important, en aquest sentit, estudiar les entitats gitanes, la creació d'un espai de memòria del poble gitano a Catalunya com a instrument de reconeixement, reparació i divulgació de la història del poble gitano com a minoria històrica a Catalunya.

En quart lloc, impulsar mesures de reconeixement, protecció i promoció de la llengua romaní com a patrimoni lingüístic del poble gitano per poder-la preservar. En aquest sentit, agraiem les esmenes que ha enregistrat el Grup Parlamentari de la CUP, que se centra en la qüestió de la llengua. En aquesta moció creiem que tampoc es fa sovint aquest centrar la llengua en polítiques públiques relacionades amb la millora de la situació socioeconòmica del poble gitano.

El poble gitano i en especial a la comunitat gitana a la Catalunya Nord han tingut un paper important en la preservació i promoció de la llengua catalana i creiem que la lluita per als drets lingüístics és una de les nostres lluites compartides com a forma de resistència contra l'assimilació, contra la repressió i l'oblit. I, en aquest sentit, creiem que cal fer un pas més i aquesta moció ens permet precisament això i agraiem la presentació d'aquesta moció de nou.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula tot seguit el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé, gràcies, vicepresidenta. Conseller. Diputats, diputades i treballadores de la casa, bona tarda de nou, bon dia de nou! Agrair al diputat García Berrio la presentació d'aquesta iniciativa. De fet, a més, emmarcat en l'època de l'any que estem, que és per commemorar també, el 8 d'abril, el Dia Internacional del Poble Gitano, però a més, també amb una voluntat que també s'ha vist reflectida en la moció de fer que

el que avui estem debatent ho puguem debatre cada any i, per tant, que serveixi també d'avaluació precisament de la nova estratègia catalana del poble gitano. I aprofito per saludar tant el director general, com també a la responsable de la unitat, pel poble gitano, al senyor Romero i a la senyora Font.

Malauradament hem parlat poc del poble gitano en aquesta cambra al llarg del temps i malauradament, quan hi hem parlat, a vegades no ens hi hem referit en els termes que pertocaria. Jo hi ha un llibre que tinc com a llibre de capçalera i ara que s'acosta Sant Jordi –sí, Sant Jordi– em sembla que és rellevant també que prenguem nota d'algunes referències bibliogràfiques. Hi ha un llibre que és de la Pastora Filigrana – abans, la diputada Pilar Castillejo, n'ha fet referència– que es diu: *El poble gitano contra el sistema-món*. Crec que aquest llibre en el seu títol ja exemplifica clarament el sentiment gitano.

Sentiment gitano, un sentiment que és de rebel·lió davant la injustícia, un sentiment que és de rebel·lió davant d'unes institucions que durant segles han intentat el seu extermini, un sentiment que és de rebel·lió davant d'una societat que mai els ha comprès i que ha intentat canviar-los i un sentiment que és de rebel·lió i que nosaltres, en ple segle XXI, tenim l'obligació de convertir en un sentiment d'agraïment. Hem de convertir les institucions en les amigues del poble gitano, no pas en el principal ariet contra el poble gitano.

I aquest és un deure que tenim en aquesta cambra i que també té el Govern i que, durant els anys anteriors, també els diferents plans integrals han treballat per canviar aquesta mirada respecte del poble gitano. Perquè sí, també han participat de la redacció d'aquests plans integrals. També han participat de les diferents accions governamentals, però cal que encara siguem més persistents. Cal que encara siguem més insistents.

Les taxes d'atur del poble gitano sempre són molt més elevades –i és atur registrat– molt més elevades que la resta de la població, un trenta-sis per cent actualment. No només són les taxes d'atur, també la formació. Un 62,3 per cent de la població gitana o no té estudis o té només els estudis de primària. Qualsevol societat s'avergonyia d'aquestes dades, s'avergonyia d'aquestes xifres, de que companys i companyes

nostres, conciutadans nostres visquin aquesta situació de tanta profunda desigualtat respecte a la que hem viscut nosaltres.

Nosaltres, des d'una posició clarament privilegiada, perquè nosaltres quan anem a buscar un lloc on viure i intentem aconseguir signar un lloguer o una hipoteca, no tenim més problemes que els que té la gran majoria de la gent. A nosaltres no ens miren de costat segons els trets físics que tinguem o si el nostre cognom pot provenir o no o pot tenir connotacions gitanes, pot tenir orígens gitanos. A nosaltres això no ens passa. Tampoc ens passa que als nostres fills i a les nostres filles els diguin que, pel fet de ser gitanos, no arribaran mai enlloc i no els diuen quan han vist les seves aptituds o les seves capacitats. Els diuen amb tres o quatre o cinc o sis anys. Jo, això ho he vist. Tampoc ens passa que quan anem a buscar un lloc de feina i tenim un currículum que és molt apte per a aquest lloc de treball, no ens cridin mai perquè veuen que tenim uns noms i cognoms que no són els de la població general.

Per què passa això a la nostra societat? Doncs bé, totes aquestes discriminacions tenen un valor afegit i és que no les denuncien, perquè formen part de la seva quotidianitat. Quan és tan habitual que et passi això, ja no confies en la societat ni en la institució. Quan és tan habitual que passi això, ja no denuncies, perquè per a tu és normal. I això és el que hem de combatre, diputats i diputades, i aquest és el compromís que avui estic veient que en aquesta cambra segur que prendrem. Per tant... *(L'orador diu algunes paraules en caló.) Opre, roma.*

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. ¿Son españoles los gitanos? ¿Son españoles? Porque la propuesta de los comunes da entender que los gitanos no son españoles y, por tanto, no tienen derecho a lo mismo que tenemos derecho el resto de los españoles. Ustedes colectivizan a los gitanos. Les han metido en una caja aparte del resto de los españoles. ¿No es usted español, señor Berrio? ¿No cree usted que debe tener los mismos derechos y los mismos deberes que tengo yo, por ejemplo, que no soy gitana? ¿No compartimos DNI, costumbres y tradiciones? ¿No tenemos

todos los españoles los mismos problemas sean médicos, abogados, vendedores ambulantes o trabajadores de la construcción? ¿Cuál es el objetivo de esta moción? ¿Separar a los gitanos del resto de los españoles? Porque aquí se les señala como personas con otros derechos y otras obligaciones.

Miren, en VOX no vemos ninguna diferencia entre españoles, ninguna, sean gitanos, blancos, negros, amarillos. Si compartimos DNI, tradiciones y raíces, para nosotros son españoles, no vemos ninguna diferencia. (*Alguns aplaudiments.*) ¿Saben en lo que sí vemos en VOX mucha diferencia, señores de los comunes? En cómo tratan ustedes, por ejemplo, a los vendedores ambulantes –muchos de ellos gitanos– y cómo tratan a los manteros que ustedes traen del norte de África a nuestros municipios haciendo la competencia desleal en mercadillos y en nuestras calles, Ahí sí que vemos mucha diferencia. Vemos como exprimen a los vendedores ambulantes a impuestos autonómicos y municipales en los ayuntamientos donde ustedes gobiernan, solos, como en el Prat o con los socialistas, como en Vilanova i la Geltrú, entre otros muchísimos y como a los manteros que se dedican a la venta ilegal ni les cobran impuestos ni les ponen media multa, ni les prohíben hacer lo que hacen. Aunque hagan daño a muchos gitanos, eso les da igual.

¿Saben dónde vemos también mucha diferencia, una diferencia abismal? En las ayudas sociales, en los pisos de protección oficial y en la renta garantizada de ciudadanía. Porque resulta que la gran parte de todas estas ayudas van a parar a los inmigrantes ilegales o que legalizan ustedes fraudulentamente en los ayuntamientos, como hicieron en el año pasado en el Ayuntamiento del Prat, empadronando a trescientos cuatro inmigrantes ilegales del norte de África en el *carrer* Centre para que pudiesen tener acceso a las ayudas sociales que les niegan al resto de los españoles, porque los comunes y los socialistas, a la hora de repartir ayudas sociales, priorizan a los que acaba de llegar dando una patada en la puerta. Ahí también les da, igual que el que necesite una ayuda sea gitano o no lo sea. Ahí el problema es que tiene DNI español, ¿verdad? Arraigo llaman ustedes a eso de dejar a los españoles fuera de las ayudas sociales.

Y aún vemos más diferencias, ¿sabe dónde? En los ambulatorios y en los hospitales. Entramos en cualquier sala de urgencias o en cualquier ambulatorio de Cataluña y

están colapsados, llenos de inmigración que ustedes y los socialistas han traído y les han dado una tarjeta sanitaria, mientras los españoles padecen las listas de espera médicas y quirúrgicas más largas de España. Ahí también les da igual a ustedes que los que esperan sean gitanos o no. Cómo son españoles, les ponen los últimos de la fila, a competir por una visita médica con los inmigrantes que acaban de llegar, estén regularizados o no, eso ya da igual.

Así que sí, el pueblo gitano tiene los mismos problemas que ustedes han provocado al resto de los españoles. Miren, esta moción que presentan es una mentira. Es un engaño al pueblo gitano. Es pura hipocresía y es una completa vergüenza. Ustedes gobiernan con el partido socialista, aquí en Cataluña, pero también en el gobierno central. Así que dejen de regularizar inmigrantes. Dejen de repartir el dinero de nuestros impuestos entre los que acaben de saltar nuestra valla de forma ilegal y dedíqueno a ayudar a los españoles que lo necesitan, a los que están pasando hambre, a los que viven en infraviviendas o directamente en la calle, a los que no llegan a final de mes o a las familias que no puedan pagar el comedor escolar de sus hijos, sean gitanos, blancos, café con leche o medio pensionistas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, té la paraula, per part del Grup Mixt, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

S'entesten a dividir la societat i a regular-la per segments, en comptes d'exigir que tothom passi pel mateix sedàs. Permeten vulneracions de les lleis civils i dels marcs normatius i apliquen discriminacions positives per beneficiar certs col·lectius, promoure'ls o privilegiar-los. Les polítiques socials han de ser universals, no a la carta. En comptes de procurar

fitxer 31

l'assimilació a la nostra cultura, identitat, valors i societat i treballar en la idea d'un sol poble malden per segmentar la població segons creences o comunitats socials, accentuant allò que ens divideix i minimitzant el que podria aplegar-nos. L'afany de

cohesió és inexistent. I quina és la conseqüència d'aquestes seves polítiques socials? El seixanta per cent de les llars gitanes viuen amb privació material greu, l'abandonament escolar prematur arriba al seixanta-cinc per cent, l'atur se situa en el trenta-sis per cent, gairebé tres cops més que la mitjana. Dècades de plans integrals, estratègies europees, dotacions pressupostàries especials, incentius econòmics per dur els fills a les aules, unitats específiques, milions d'euros gastats en accions positives, itineraris laborals i programes de sensibilització.

I de què ha servit tot això? Doncs per cronificar les desigualtats. El sobreproteccionisme institucional ha generat dependència i ha impossibilitat la integració real de la comunitat gitana a la societat. Però, en comptes d'entomar el *mea culpa* i repensar el model, vostès insisteixen en l'error proposant dotze punts més de proteccionisme administratiu i subvencions a fons perdut. La manca d'integració d'alguns membres del poble gitano i la seva voluntat de mantenir els costums propis ha creat estereotips molt arrelats a la població, uns prejudicis que han dificultat la comprensió mútua entre ambdues cultures i han generat recels i desconfiances bidireccionalment.

Hem sentit discursos molt políticament correctes avui aquí, discursos que culpaven només una de les dues parts. I, sí, l'antigitanisme existeix i s'ha de condemnar i s'ha de castigar, però no podem deixar de denunciar problemes, actituds, costums i dinàmiques només per por de ser acusats d'antigitanisme o de racisme. Si volem cohesionar de debò la societat i dotar de les mateixes oportunitats tot el conjunt, no podem fer els ulls grossos a la realitat. Tradicionalment, el poble gitano s'ha negat a integrar-se al sistema educatiu ordinari, optant per l'ensenyament en un entorn més familiar i totalment aliè al currículum escolar de la resta de l'alumnat, privant així les futures generacions d'una de les vies d'ascensió social més directes i negant-se també sovint a incorporar-se al món laboral regulat, vivint de feines que s'escapen al control normatiu. Alhora, bona part de la comunitat gitana ha preservat l'estructura familiar arcaica, on les dones tenen rols molt marcats i on s'espera la seva submissió a l'home. Llevat d'algunes excepcions, que, evidentment, hi són, les noies de la comunitat cedeixen a pràctiques indecoroses i a rituals humiliants per acreditar la seva virginitat i satisfer tradicions misògines heretades de fa generacions. A on són les feministes de la bancada esquerra avui? De colònies? Perquè no les hem sentit.

És necessari i cabdal que l'Administració catalana faci costat a les dones gitanes que lluiten pels seus drets i que promouen canvis dins les seves comunitats. La sensibilització de la nostra societat vers el poble gitano vindrà no tant de les mesures econòmiques i proteccionistes que aprovem en aquest hemicicle com de l'actitud i voluntat d'integració que ells mostrin cap al nostre marc cultural, educatiu, normatiu i social. No es poden continuar elaborant programes identitaris específics dotats pressupostàriament sense fiscalitzar-ne els resultats ni atorgar indefinidament privilegis a cap col·lectiu segregant-los i no tractant-los per igual, amb els mateixos criteris socioeconòmics generals. Tothom ha de poder accedir al mercat laboral en igualtat de condicions; prou de discriminacions positives que no es basin en mèrits i capacitats.

Sí a la memòria històrica del poble gitano, però integrada dins la memòria històrica, comuna i integradora del nostre poble. Després de sis segles de presència a casa nostra, hem de deixar de tractar els gitanos com a poble diferenciat i se'ls ha de passar a tractar exactament com a la resta de catalans, dotant-los dels mateixos drets i de les mateixes obligacions. Aquesta moció i el deix paternalista i condescendent que se'n desprèn treballen justament en la línia contrària. Per aquestes raons ens abstindrem en la votació, perquè volem erradicar l'antigitanisme, sí, però no volem contribuir a engruixir la divisió. Prou assenyalaments, prou prejudicis, prou discriminacions, però també prou paternalismes i prou estratègies que prorroguen la divisió.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se tot seguit sobre les esmenes té la paraula el diputat, el senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, el que volia fer era agrair al conjunt de la cambra, a excepció dels partits..., la minoria antidemocràtica d'aquesta cambra, el suport total en aquesta moció. Perquè, efectivament, continuarem caminant, li pesi a qui li pesi, treballant per la igualtat, per la igualtat efectiva i per una societat sense racisme. Perquè volem una Catalunya on no hi hagi racisme, on les persones, les minories antidemocràtiques que discriminen, que són racistes de manera oberta

continuïn sent una minoria antidemocràtica. (*Aplaudiments.*) I, segurament, el consens d'aquesta moció crec que és una molt bona notícia, i en això em centraré avui, perquè es un bon dia, perquè tinc una nova estratègia. Crec que cal reconèixer també, efectivament, totes aquestes dècades de feina, la generació dels plans integrals. I ara estem en un moment... I jo crec que ens ha de donar, diguem-ne, aquesta moció la força per fer un gran pacte nacional contra l'antigitanisme i per la inclusió del poble gitano, i estic segur que així ho farem.

Al Grup Popular agrair-li les seves esmenes. Hem arribat a transaccions. Crec que han aportat, i així hem acceptat l'esmena amb relació a la perspectiva de les persones gitanes amb discapacitat. I, a més a més, pensem que és important la seva aportació. Amb relació a la segregació, totalment d'acord. Jo crec que també hem de tenir en compte aquí una lògica de memòria històrica, de memòria democràtica; també l'aposta que va fer el franquisme per la segregació, quan persones com la meva àvia vivien al Camp de la Bota i després a moltes famílies les van posar en barris segregats. Jo crec que d'alguna manera és important tenir en compte, des d'una lògica de memòria, també aquesta realitat. I jo crec que hem de caminar per un futur diferent.

En relació amb la CUP, agrair especialment la inclusió de la perspectiva de la defensa de la llengua romaní, del romanó, una llengua que va ser exterminada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a Catalunya, no així en altres països d'Europa. I acabo –vint segons. Disculpeu.

En relació amb la diputada Martínez Heredia, agrair les seves esmenes, agrair, efectivament, el camí recorregut i les esmenes a les que hem arribat.

Esquerra Republicana, gràcies. Sempre crec que és un tema en el que hi estem molt d'acord, i en aquest camí anem.

I a Junts també agrair-li el suport explícit en aquesta moció. Pensem que és un camí que estem recorrent de manera col·lectiva.

Opre, roma! Y que vivan los gitanos y las gitanas.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda un cop substanciat el punt 25 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries

302-00234/15

I el vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre polítiques alimentàries, presentada pel Grup Mixt. I per exposar-la té la paraula per un temps de cinc minuts la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La sobirania alimentària és clau per a les nacions sense estat que aspiren a alliberar-se. No és només una qüestió de supervivència del sector agrícola, ramader o pesquer i dels qui conformen els seus canals de distribució; del que parlem avui i aquí és de supervivència nacional.

«La nostra fi, la vostra fam» és una frase que defineix fidelment l'escenari que s'esdevindrà si no protegim i blindem el nostre sector primari. Sotmesos a la tirania de Brussel·les i Madrid, a mercè dels grans acords que es prenen a Europa, a on Catalunya no té ni veu ni vot, els catalans restem condemnats a consumir productes forans que inunden el mercat malgrat incomplir els estàndards sanitaris, laborals o ambientals que s'exigeixen als nostres pagesos. Una competència deslleial que ofega els agricultors i ramaders catalans i que posa en risc la salut del nostre poble. És descoratjador veure camps sense conrear, margeres plenes d'esbarzers, cases de pagès enrunades. El món rural català es buida de contingut. Se'n van aquells que el van fer fructífer esllomant-se i es reomple amb immigrants il·legals que s'estiregassen a l'era esperant la pagueta. La dependència està servida, perquè conreem menys de la meitat d'hectàrees de les que necessitaríem per autoabastir-nos.

La importació de producte estranger atempta contra la seguretat alimentària i ens omple el país de primeres matèries modificades transgènicament o ensulfatades amb productes prohibits a la Unió Europea. Tot just fa uns dies, la Comissió Europea alertava que s'havien detectat nivells d'histamina per sobre dels límits legals

establerts en peix congelat procedent del Marroc. Els darrers tres anys, tot i haver reduït els controls i anàlisis d'aliments importats, s'han detectat cent dinou incidències molt greus. En vuitanta-quatre d'aquests casos es va detectar presència de contaminants químics, però també es van registrar casos de contaminació microbiològica, additius prohibits o al·lèrgens no reflectits en l'etiquetatge. El Marroc és, amb diferència, el país amb major nombre de partides irregulars detectades als controls fronterers. Però aquestes dades greus, que qüestionen la dinàmica de les importacions i amenacen la salut dels catalans, no han impedit que els dirigents europeus continuïn signant acords com Mercosur o negociant amb Austràlia la importació de carn de baixa qualitat amb aranzels reduïts –l'estocada final als ramaders locals.

Amb voluntat de reduir la dependència alimentària, blindar la salut dels catalans i preservar el sector primari del país, Aliança Catalana presenta aquesta moció, amb un escaramell de mesures concretes, urgents i valentes, perquè no podem continuar rendint-nos davant els interessos de les multinacionals ni de Brussel·les. Cal prioritzar el producte català en tot el consum públic. Per això proposem que un mínim del seixanta per cent de producte servit a escoles, hospitals, residències, presons i altres equipaments col·lectius sigui d'origen català. Així mateix, proposem, en el cas dels menjadors escolars, que les verdures, fruites i llegums siguin cent per cent de proximitat i l'eliminació immediata dels menús halal als centres públics i concertats. Els nostres centres no han d'adaptar-se a demandes religioses estrangeres. Els menús alternatius s'han de limitar estrictament a casos d'al·lèrgies alimentàries. Prou d'agenollar-se davant les pretensions de la Comisión Islámica de España, prou de cedir davant les exigències de qui no accepta les nostres lleis civils ni els drets i llibertats que se'n deriven. A Catalunya, qui porta la batuta som els catalans, no Estat Islàmic.

Cal traçar un pla nacional de sobirania alimentària en sis mesos que blindi el sòl agrícola, els punts d'aigua existents i que ens permeti millorar en un setanta per cent l'autoabastiment amb microrescloses. Necessitem un pla de xoc per a la nostra pagesia i per als nostres pescadors, amb objectius vinculats al vint-i-cinc per cent d'agroecologia al 2030; un pla de xoc que ens permeti internacionalitzar el nostre producte i seduir nous mercats. I alhora cal garantir que els productes forasters que

irrompen al nostre, de mercat, compleixin amb l'etiquetatge en català, imposant sancions efectives i severes en cas contrari. Països com França, Alemanya i Itàlia han convertit la sobirania alimentària en una política d'estat, en una prioritat estratègica a nivell nacional. Catalunya ha de caminar cap aquí. Hem de protegir les explotacions familiars imposant estàndards estrictes a la competència deslleial i prioritzant el producte autòcton en la contractació pública. Hem de recuperar el control sobre el que produïm i sobre el que mengem. Catalunya ha de començar a creure en ella mateixa, ha de començar a respectar-se a ella mateixa. Sense pagesos, sense ramaders, sense pescadors no tenim futur ni tindrem plat a taula.

La vicepresidenta primera

Atès que no s'hi han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Ignasi Prat i Sarri.

Ignasi Prat i Sarri

Bona tarda, vicepresidenta, membres de la Mesa, diputats, diputades. Miri, senyora Orriols, aquesta moció parteix d'un diagnòstic que en part podríem compartir per la necessitat de reforçar el sector primari i reduir dependències, però cau en una contradicció molt evident que la fa poc creïble, una contradicció de base. Parlen de quotes obligatòries, de producte català i fins i tot d'excloure productes externs. Però, senyora Orriols, això xoca frontalment amb el marc europeu. Aquestes mesures no només són inviabilitats, sinó que vulneren principis bàsics com la lliure circulació de mercaderies i la contractació pública.

fitxer 32

Parlem també d'una suposada futura llei d'alimentació catalana, i sap perfectament que qualsevol llei estaria condicionada pel marc europeu i estatal –vostès mateixos ho reconeixen. Està clar que el seu plantejament es construeix sobre propostes que no tenen recorregut jurídic real i que generen expectatives que difícilment poden materialitzar-se. Per tant, una incongruència clara de model. També critiquen la globalització; en definitiva, que no volen comercialitzar amb ningú de fora. Però

després proposen impulsar i internacionalitzar els productes catalans. Ens hauríem d'aclarir una mica.

Barregen salut pública amb decisions ideològiques. Parlen de dieta mediterrània i de qualitat alimentària, però introdueixen mesures com la supressió del menú halal, que no tenen cap base ni sanitària ni nutricional. Dels menús vegetarians ni dels menús sense gluten no sento cap crítica. Per tant, no estem parlant de criteris alimentaris, estem parlant d'una altra cosa. I això, una vegada més, desvia el debat. També parlen de donar suport al sector primari, però el que proposen és un sistema basat en quotes obligatòries, exclusions i un fort control del mercat. Això és un model clarament intervencionista, de lluny d'enfortir el sector, sinó que l'estem debilitant. I això és el que em preocupa, especialment, perquè el nostre sector primari necessita eines per ser més forts, més eficients i més competitius. Només depenen de decisions administratives.

I, finalment, hi ha una manca clara de coherència estratègica. En aquesta moció hi barregen polítiques alimentàries, educació, llengua, comerç exterior i fins i tot qüestions religioses, òbviament. I això no és una estratègia del país per al sector primari, és un desgavell d'emocions que generen més titulars que solucions.

I permeti'm una reflexió més de fons: vostès sovint juguen amb el descontent de molts catalans, sabent perfectament que moltes de les coses que permeten aplicar no es poden aplicar perquè Catalunya no n'és competent. Per tant, el que expliquen massa sovint és fum i missatges estèrils que generen molta frustració. I aquí és on trobo la contradicció especialment reveladora en aquesta moció. En cap moment plantegen allò que, segons el seu propi discurs, hauria de ser prioritari, que és disposar de totes les eines per fer polítiques plenament sobiranes. Ni una sola referència de com Catalunya hauria de tenir capacitat real per decidir i negociar directament en l'àmbit europeu. Per això em grinyola, i molt, el seu plantejament.

Perquè, més que voler fer una Catalunya forta i cohesionada, el que fan és aprofundir en la divisió i plantejar debats que ens fan retrocedir. I això és exactament el que vol l'Estat espanyol. Catalunya dividida, més dèbil i amb menys capacitat de defensar els nostres interessos. I aquest país no es construeix des de la frustració ni des dels titulars fàcils. Catalunya ha avançat com a nació amb molt d'esforç i

projectant-se a Europa i al món, malgrat moltes dificultats. I és precisament en el sector primari on aquestes dificultats són més evidents i on, per tant, cal més seriositat.

I acabo, vicepresidenta. El que necessita Catalunya, i especialment la seva pagesia, no és tornar enrere ni dividir-se més, sinó continuar avançant amb rigor, amb responsabilitat i amb una estratègia de país sincera. El camp català no necessita discursos, necessita solucions i aquest país no es construeix amb fum, sinó amb responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller, diputada Orriols: ja li avanço que no donarem suport a aquesta moció. No volem blanquejar la seva hipocresia màxima expressada en els punts d'aquesta moció.

Vostès i VOX són franquícies del que representa Trump. Aplaudeixen els aranzels que imposa i que perjudiquen la nostra pagesia: el sector de l'oli, el vi, la indústria. Aplaudeixen i recolzen les guerres que afecten directament tota la ciutadania del nostre país i del món i, per tant, també la pagesia que vostès diuen defensar. Això és hipocresia i cinisme. El sector primari és el que més ha notat els efectes de la guerra a l'Iran degut a tres factors: l'augment del preu del petroli, del gas i, de retruc, dels fertilitzants i dels cereals. I, a més a més, és un sector amb uns marges molt estrets, amb uns beneficis estrets i l'energia és una part molt important dels seus costos de producció. I com es compensaran totes aquestes pèrdues? D'on sortiran els diners per ajudar el sector primari? Quina és la seva opinió sobre aquest tema? Està d'acord en destinar diners públics per alleugerir els nefastos efectes d'aquesta guerra sobre la pagesia que vostè defensa en aquesta moció? Ah, no, que vostès no participen a les reunions per valorar quines propostes es poden aplicar. Vostès que tant critiquen els recursos econòmics i humans que dediquem a les polítiques

de drets socials, estan disposades a destinar recursos a la pagesia per compensar els greus efectes provocats per aquesta guerra que, com dic, vostès aplaudeixen?

Més exemples de la hipocresia de la seva moció. Hi ha un punt en què parlen de la reducció de la dependència de les importacions perquè ens donaria més resiliència davant crisis globals. Quines crisis globals? Les guerres que vostès aplaudeixen? Els aranzels del senyor Trump? El canvi climàtic que vostès neguen? No tenen cap proposta per a evitar aquestes crisis globals? Seguim. També parlen de relleu generacional. Amb qui compten fer-lo? Amb quins joves? Parlen d'incrementar pràcticament el doble les hectàrees dedicades a l'agricultura? Qui les treballarà? Perquè vostès també estan en contra de la regularització extraordinària de més de 500.000 persones migrades, moltes de les quals treballen al camp. I les mateixes organitzacions agràries que –no hi deuen parlar– ho han valorat com un procés necessari que cal que vagi acompanyat d'accions per facilitar a la pagesia la contractació amb garanties d'aquestes persones, que ara podran treballar, amb els seus drets i els seus deures. *(Alguns aplaudiments.)*

Això és el que diu el sector primari, i el que necessita per garantir la seva viabilitat. I vostès hi estan en contra. I aquestes contractacions el que permetrà serà incorporar al mercat laboral persones que ja resideixen al nostre país, afavorint el desenvolupament territorial. Aquests pobles que vostè també diu que defensa. Perquè aquestes persones, amb les seves famílies, en molts casos han permès que les escoles rurals puguin continuar obertes, que es mantinguin i s'ampliïn els serveis sanitaris, que es millori la mobilitat al món rural, en definitiva, frenar el despoblament, generar comunitat i reivindicar les millores necessàries per garantir els serveis públics a totes les persones que viuen a Catalunya, visquin on visquin. Però vostès també estan en contra de facilitar l'ús dels serveis públics, com la sanitat i l'educació per part de les persones migrades.

I més contradiccions. Parlen de la submissió imperativa a l'esquema global alimentari que implica formar part de la Unió Europea, que és qui fixa les normes generals en matèria alimentària. Aquesta tirania. I la seva submissió al senyor Trump? I la tirania del senyor Trump? Aquesta submissió és molt pitjor sobre el sector alimentari. Perquè nosaltres formem part de la Unió Europea i el nostre

objectiu és poder arribar a formar-ne part com un estat propi. I mentre no ho aconseguim, treballem des de totes les institucions per defensar un nou rumb a Europa que posi al centre la sobirania alimentària i la viabilitat del sector primari. Nosaltres no estem en contra dels acords comercials, en general. Des d'Esquerra apostem per modernitzar els acords comercials, per garantir condicions justes que protegeixin el territori i evitin la competència deslleial. I vostès? Vostès redueixen la sobirania alimentària a una qüestió nacional, sense entrar a analitzar i combatre les causes que dificulten assolir aquesta sobirania. Vostès no fan propostes sobre com evitar la implantació de fons inversors i especuladors que només busquen la rendibilitat sense tenir en compte el futur del territori i la seva necessària continuïtat en la producció d'aliments.

Acabo, president. No donarem suport a aquesta moció contradictòria, hipòcrita i fraudulenta, presentada per una formació política que actua com una franquícia de Trump aplaudint la guerra de l'Iran, que té efectes nefastos sobre el sector primari, que nega el canvi climàtic, que està provocant morts a tot el planeta i que provoca greus danys a la pagesia. Que tampoc tenen en compte els drets humans i les condicions laborals de les persones treballadores i alimenten els discursos d'odi contra les persones migrades i els discursos de la por.

Nosaltres, a Esquerra Republicana tenim un model de polítiques alimentàries que aborden els problemes de manera integral i fem propostes des de totes les institucions, amb la participació de tots els agents de la cadena alimentària que tenen com a objectiu final garantir la viabilitat del model de pagesia catalana. Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable conseller, diputats, diputada Sílvia Orriols: de veritat, vostè es creu tot el que ha arribat a dir i escriure en aquesta moció? De debò que vostè s'ho creu? De debò que pensa que això és possible tot el que vostè en aquesta moció, doncs, intenta? Perquè és que

sembla que no estiguem en el Parlament de Catalunya, sinó que estiguem en un control de fronteres del Mercadona o del Condis. Perquè tot el que vostè proposa és una absoluta barbaritat, que sap perfectament que no es pot portar a la pràctica.

Perquè, és clar, vostè proposa, doncs, posar un carnet d'identitat en el tomàquet... Doncs, posar un passaport en el pernil, un visat en els cigrons. Això és el que vostès proposen en aquesta en aquesta moció. Certament és que és de traca. Miri, certament, el camp català està asfixiat. En això hi podem estar d'acord. Burocràcia, impostos, manca de relleu generacional, competència deslleial. Fins aquí –fins aquí– podríem estar d'acord. Però és que resulta que vostès després agafen aquest problema real que tenim i el converteix en un manifest ideològic de manual. I, és clar, des del Partit Popular els diem que ja està bé, senyora Orriols.

Miri, Catalunya no necessita més ideologia, necessita solucions, però solucions de veritat, solucions reals. Vostès parlen de «sobirania alimentària», nosaltres parlem de realitat. Perquè, escolti'm, Catalunya forma part d'Espanya i Espanya forma part d'Europa, li agradi o no. Potser en els seus somnis, en els seus pensaments, en els seus imaginaris, no. Però Sílvia Orriols és a Espanya i Sílvia Orriols és a Europa. *(Alguns aplaudiments.)* Això és així. Miri, gràcies a que Espanya..., que Catalunya forma part d'Espanya i Espanya forma part d'Europa, gràcies a això tenim la PAC, tenim mercat únic, tenim estabilitat. I tenim, també, sobretot, tenim clients Miri, vostès volen posar una frontera en els plats que mengem. Volen que el seixanta per cent de la contractació pública sigui només producte català. Això no és protecció, senyora Orriols. Això és il·legal, perquè vulnera el mercat únic europeu, la lliure circulació de mercaderies i, sobretot, i el sentit comú.

I ara anem en el súmmum de la barbaritat, en el súmmum del ridícul de la seva aquesta moció. Excloure productes que no siguin catalans. Miri, de veritat això vostè ho pensa? Això vostè seria capaç de portar-ho a la pràctica? Déu vulgui que no governin mai, senyora Orriols. Perquè no podrem comprar un tomàquet de Múrcia? El pernil d'Extremadura el portarem de contraban? El suc de taronja de València, per exemple, estarà prohibit? *(Algú aplaudeix.)* Segons vostès no podrem menjar, no podrem veure suc de taronja de València. I, per exemple, el lluç de Galícia, les olives

d'Extremadura... Què faran? Què passarà amb tot això? El vi de Rioja, tampoc, no? Perquè vostès diuen que només podem comprar, menjar i beure productes catalans.

Miri, absolutament fora de lloc. Llavors haurem d'anar al supermercat amb un mapa d'Espanya per veure..., això ho podem comprar, això no ho podem comprar. La senyora Sílvia Orriols això ens ho deixa menjar, això no ens ho deixa menjar. Miri, és que és una barbaritat. Una cosa és promoure el producte de proximitat. Absolutament d'acord. I en això estem absolutament d'acord. Però una altra cosa és imposar el que hem de menjar i el que no hem de menjar, perquè la gent vol qualitat, vol bon preu i volen sobretot llibertat per comprar el que els vingui de gana i mai millor dit, no? I a més, és que també aquesta moció és un error econòmic de manual, perquè Catalunya és terra exportadora. Moltes empreses nostres viuen d'allò que venen a la resta d'Espanya, i això a vostè li hauria de caure la cara de vergonya, perquè, segons vostè, aquestes empreses catalanes moririen asfixiades perquè no podrien vendre a la resta d'Espanya. I per tant, expliqui tot de la manera...

I ja està bé de populismes, perquè miri, hi ha una cosa, encara que és més preocupant, aquesta moció no només és equivocada econòmicament, sinó que és profundament antieuropea. El relat que vostès plantegen tancar, aixecar murs, és el mateix que estem veient en altres llocs del món. El senyor Donald Trump, absolutament populista i antieuropeu. El senyor Vladímir Putin, basat en el control i l'aïllament i també. I també, doncs, i sobretot, en el senyor Viktor Orbán a Hongria que ja

fitxer 33

hem vist, afortunadament, ja hem vist el diumenge passat la seva derrota per la victòria indiscutible del Partit Popular a Hongria. Per tant, el seu discurs antieuropeu, doncs, està alineat amb aquest tipus de personatges. Miri, nosaltres diem exactament el contrari: Europa no és el problema, Europa és la solució. Europa és, per exemple, la PAC, que ajuda els nostres pagesos.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats..., en algún momento de tu vida, en algún momento, podrás necesitar un pintor, un electricista, un fontanero, un asesor fiscal, un dentista, un abogado. Pero a lo largo de toda tu vida vas a necesitar un agricultor, porque comemos al menos tres veces al día. Alimentarse para poder vivir. Sea como sea, seguimos teniendo hambre y no podemos dejar de comer. Por lo cual, habrá que buscar la forma de seguir comiendo. Desde hace más de doscientos años, se viene anunciando el colapso de la civilización por falta de alimentos. Todas estas previsiones apocalíptiques han fallado estrepitosamente. La modernización del campo con la aplicación de las nuevas tecnologías ha servido para que la agricultura, la ganadería, la pesca o el sector agroalimentario sea más eficiente. Un cambio de paradigma en la forma de producir. Muchos urbanitas con una imagen idílica del campo piensan que se trata de un hombre con una gorra de la cooperativa, un sombrero de paja con camisa de cuadros que con su tractor trabaja la tierra, cultiva melones y tomates y cuida sus gallinas. Nada más lejos de la realidad. El campo no es un parque temático ni una especie de Euro Disney para los turistas; es un lugar donde personas perfectamente enraizadas con el territorio invierten mucho tiempo y dinero en trabajar sus explotaciones agrícolas y ganaderas para procurarnos alimentos, es decir, para darnos de comer.

Estamos ante una sociedad que ha dado la espalda a los profesionales del campo mientras les exigimos, por el otro lado, que los alimentos sean abundantes, sanos y baratos. Se habla en esta moción de priorizar el consumo de productos catalanes, pero lo primero que hay que hacer es asegurar la producción de la alimentación propia y para ello es necesario poner freno a la vergonzosa política agraria comunitaria, que dentro de sus objetivos de desarrollo sostenible está el de reducir la producción de nuestro sector primario. Una PAC que traiciona el campo permitiendo la entrada de terceros productos procedentes de países no comunitarios con los cuales no podemos competir. Competencia desleal que implica la pérdida de rentabilidad, y ya, como se sabe, sin rentabilidad no hay futuro y sin futuro no hay

relevo generacional. El relevo generacional, *es a dir, tenir els nostres pagesos i ramaders, és la pedra angular*, la clave de bóveda que lo aguanta todo. Sin relevo generacional, el campo se muere y el círculo se completa con la pérdida de la soberanía alimentaria como cuestión de Estado.

Hemos entregado la llave de nuestra despensa a terceros países y en estos momentos de guerras y conflictos y tensiones geopolíticas es una absoluta barbaridad, un error que compromete el abastecimiento de alimentos y producirá, sin duda, el aumento del precio de la cesta de la compra. La política alimentaria en Cataluña debe priorizar el consumo del producto local y de proximidad y estar por la defensa del producto catalán y del resto de España, velar por la salud de los catalanes y educar a los jóvenes a que aprendan a comer, pues somos lo que comemos, una dieta sana y equilibrada, como la dieta mediterránea, rica en proteínas y de alta calidad. Y es que cuando te encuentras con gente que cuida su producto y lo mima con profesionalidad y exquisitez y consigue que las cosas sepan como antes, hay que felicitarle y aplaudirle. Nuestros productos son extraordinarios porque están hechos por gente extraordinaria. *(Alguns aplaudiments.)*

Compartimos en VOX su preocupación por la drástica reducción de la flota pesquera, así como también de los días en los cuales se reduce la posibilidad de salida a faenar al mar. Lamentablemente, no podemos compartir –aun y cuando estamos absolutamente en contra del acuerdo de Mercosur– el punto 4 de su moción, ya que utiliza cuestión ideológica y además intenta extralimitarse en las competencias que corresponden a una comunidad autónoma. Pero lo que lamentamos profundamente es su desprecio, señora Orriols, a todos los españoles..., i a la seva interpel·lació que va tenir el passat Ple, que va fer referència a l'oli de Jaén referint-se a l'oli del país veí. Senyora Orriols, sense agror, curi's aquest odi a Espanya a què públicament fa referència sovint i gaudeixi de ser espanyola. I ja que en el darrer Ple ens va recordar unes paraules d'en Josep Pla, jo també li vull recordar també unes altres a l'entrevista que li va fer el periodista Soler Serrano al senyor Pla. Li va preguntar: «Senyor Pla, què és per vostè un català?» La resposta de l'il·lustre escriptor empordanès va ser: «Un català és una persona que tota la vida ha estat espanyol i que ara li han dit que ha de ser una altra cosa.»

Així doncs, per acabar, jo també vull fer quatre visques. Visca la cuina catalana, visca la dieta mediterrània, visca Catalunya, visca Espanya i visca Catalunya espanyola!

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, conseller, diputats, diputades. Haig de reconèixer que a mi m'agrada més la gent amb gorres que la gent amb *fachalecos*, eh? Però això ja són coses del meu subconscient, segurament. *(Remor de veus.)*

Bé, centrant-nos en el tema. La moció que avui ens presenta el Grup Mixt parteix d'una premissa que tothom podríem compartir, i és que la pagesia i la ramaderia passen per dificultats, resultat de dependència externa i una certa pèrdua de teixit. Però diagnosticar el problema no és sinònim d'encert en la solució.

El president

Silenci, si us plau, senyores i senyors diputats.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Deia que diagnosticar el problema no és necessàriament sinònim d'encert en les solucions. I vostès utilitzen dades preocupants, com que Catalunya té una taxa auto proveïment del 49,4 per cent per intentar aixecar un mur. Però la sobirania alimentària mai es construeix amb murs, sinó amb polítiques valentes que no trobem en cap dels vint punts de la moció. Em centraré en alguns d'ells per motius d'extensió.

Mercosur: molts en aquesta cambra compartim les crítiques a un acord que amenaça els nostres estàndards i que s'ha fet d'esquena al sector. També som crítics amb les disfuncions de la PAC, que sovint afavoreixen la gran agroindústria en lloc de l'explotació familiar. I és cert que la desregulació i el dumping dels estàndards són

una amenaça, però algunes forces portem més de vint anys de lluita per la seguretat alimentària, per una cadena alimentària social i ambientalment justa, i per la sobirania alimentària. Calen clàusules mirall, controls rigorosos i reciprocitat real. El que no cal és utilitzar el comerç internacional com a excusa per alimentar discursos nacionalistes buits que no resolen els problemes reals del sector mentre instrumentalitzen el món rural. Rebutjar Europa no salvarà el camp. El que salvarà la pagesia és garantir l'efectivitat de les clàusules mirall i no el proteccionisme de caràcter cec. La diferència és que nosaltres volem construir Europa per protegir els nostres productors, mentre que vostès venen un país tancat en un món obert.

La seva moció és una sentència de mort per a les exportacions agroalimentàries i la moció, a més a més, conté una instrumentalització –i permeti'm que sigui així de clara– barroera del menjador escolar, perquè és just al punt 8 on es treuen la careta per abandonar qualsevol aparença d'ajut al sector i mutar en un pamflet ideològic. Demanar la supressió dels menús halal no ajuda ni un sol pagès català a arribar a final de mes. Els dona igual protegir la pagesia, el que volen és utilitzar el menú escolar per fer política d'exclusió. Diuen que les escoles no s'han d'adaptar a demandes religioses, però en realitat utilitzen la dieta dels nostres infants per intentar marcar l'agenda de la por. Proposen un segell que certifiqui que un producte no és halal. Això no és un segell de qualitat alimentària, el que proposen és estigmatitzar amb diners públics. La realitat és que la seguretat alimentària a Catalunya ja està garantida per una normativa que vostès citen. No calen, doncs, segells ideològics per saber què mengem. Ja està garantida aquesta traçabilitat. Demanen suprimir menús per motius ideològics mentre el sector espera solucions reals en lloc de batalles culturals al plat, que és el que vostès ens estan servint a la taula.

Parlen de simplificació administrativa al punt 13, però alhora proposen crear nous mecanismes de control i règims sancionadors per fiscalitzar cada etiqueta i cada producte importat. En què quedem? Prometen menys burocràcia per al pagès, però proposen crear una policia de l'etiquetatge per perseguir el que no encaixa en la seva estètica, que no ètica, –en aquest cas van dissociades– nacional. Vostès no simplifiquen l'administració, la compliquen amb nous controls i sancions que només asfixien més el sector. Catalunya necessita modernitzar regadius –cert– i garantir el

relleu generacional amb ajuts directes, però no amb més sancions i més traves al comerç.

Diputades, defensar el producte de proximitat es fa fomentant la compra pública de productes locals i el consum de productes de proximitat, també ajudant les cooperatives. Com diuen en alguns punts on s'han deixat portar pel sentit comú, però el fil conductor de la moció no és aquest sentit comú, que el cas d'aquesta proposta és el menys comú dels sentits. En realitat, el fil conductor de la seva proposta és la de la divisió i la de l'aïllament. Mentre la pagesia pateix, vostès barregen el reg per degoteig amb l'obertura de delegacions a l'estranger. Parlem d'una moció o parlem d'un pamflet? Jo crec que la pregunta és retòrica, perquè es contesta en si mateixa. Volem una pagesia forta en una Catalunya oberta? Sí. I acceptem que el menjar sigui una eina de confrontació social? Doncs rotundament no. Perquè en realitat el menjar és una part de la construcció de la cultura i de la identitat d'un país i, per tant, una eina per construir cohesió social, no per generar divisió i confrontació al país.

Crec que de tot el dit fins ara se'n desprèn amb claredat que, donat que el que volem és una pagesia forta en una Catalunya oberta –acabo, president–, ens pronunciarem en contra de la seva moció.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda, senyora Orriols. No la veig... Senyora Orriols, vostès no tenen vergonya. Ens presenten una suposada moció sobre polítiques alimentàries a Catalunya, però el que volen, com sempre, és atiar el seu odi al mateix temps que defensa aquest règim sàdic, genocida i assassí com és el govern sionista d'Israel. Entremig de suposades proclames a favor de la pagesia, s'amaga una clara intencionalitat racista i de destruir la convivència a Catalunya. No els importa la pagesia, ho demostren cada cop que es reuneix la comissió parlamentària d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

i vostès no hi apareixen, mai. I no és perquè estiguin assistint a altres comissions, com volen fer creure, perquè ni tan sols estan pel Parlament.

Miri, al desembre del 2024, la CUP, amb altres partits de la mà de la revolta pagesa, vam registrar una proposta de resolució contra Mercosur que es va aprovar a mitjans de 2025. Segurament ni ho sabien, que ja es va aprovar posicionar-se contra l'acord Mercosur. I ara, mesos més tard, es desperten i ho tornen a presentar. A qui volen enganyar? A vostès el sector primari no els importa gens.

Al punt 13 parlen de la simplificació administrativa del sector. Perdonin, però són uns caradures. Fa molts mesos que els diferents grups ens reunim amb el govern, amb els sindicats, amb la Federació de Cooperatives per avançar en aquest tema. I novament, vostès no han vingut mai, ni tenen propostes ni els importa el sector. Ara mateix, el nostre diputat en Dani Cornellà, que hauria d'estar defensant aquesta moció, està amb ells. Manifestant-se en aquesta manifestació per reclamar que a les escoles i als hospitals d'aquest país els aliments siguin cent per cent de proximitat i mínim un vint-i-cinc per cent d'aquests siguin ecològics. (*L'oradora ensenya un cartell.*). Aquí tenim el diputat.

La CUP estem sempre al costat del sector primari i ho fem des de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; ho fem des de la Taula per a la simplificació administrativa del sector primari; des del camp amb les seves concentracions; fins i tot tallant les autopistes amb ells. Ho fem presentant propostes treballades i consensuades amb ells, no pas com fa vostè, que se n'intenta aprofitar, però que en el fons li importa ben poc.

fitxer 34

A qui vol enganyar? El seu soci, el president d'Argentina, el Milei, a qui vostès donen suport incondicional, és un dels grans defensors de Mercosur, un Mercosur que el que fa és destruir els nostres agricultors i ramaders. Per què no ho expliquen això?

En algunes propostes també parlen de defensar el català. Però com s'atreveixen? Si després tothom sap que la seva sòcia de l'extrema dreta a França, la Le Pen, vol prohibir la llengua catalana a la Catalunya Nord.

Està clar que vostès tenen un únic objectiu, i que per això tenen suport de mitjans espanyolistes de VOX, dels grans empresaris, com en Cuatrecasas, i aquest objectiu és destruir Catalunya. Treure els impostos als rics, treure les pensions a la gent treballadora de Catalunya, que una part de la població quedi sense drets, que tinguin esclaus. Això és el que realment volen. Deixin d'enganyar-nos.

El president

I, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerra Tomàs.

Manel Ezquerra Tomàs

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, conselleres, diputats, diputades, bona tarda. Senyora Orriols, està bé que presenti una moció pensant en el món rural i el sector agroalimentari, però, malauradament, el seu discurs torna a caure en el que ja és habitual en vostè :fer política de terra cremada.

Avui, amb el tractament que fa del sector agroalimentari no aporta solucions, sinó que busca esbiaixar la realitat amb l'intent de contaminar per generar frustració i desmoralització. Amb la seva prosa medieval, podria utilitzar la paraula «enverinar».

Vostè sempre ens diu que maldem, i sap en què malda vostè? En fer política de basada en la demagògia, el populisme i la desinformació, barrejant constantment les mitges veritats a mitges mentides que busquen manipular emocionalment.

Les seves propostes arriben tard. Moltes d'elles ja estan aprovades i altres implementant-se amb èxit i, el més important, consensuades amb les organitzacions agràries.

Potser si hagués participat en els debats i en el treball parlamentari, ho sabria. Dels 135 diputats i diputades d'aquesta cambra, és a l'única que no hem vist en cap comissió.

És per això que avui, aprofitant la seva presència, vull compartir amb vostè un conjunt de polítiques i iniciatives que s'han treballant aquí i que el Govern ha impulsat al llarg dels últims mesos.

Miri, anoti. Prioritat total en suport al relleu generacional, exemple, projecte Catifa Vermella; la marca Cuina Catalana, per promocionar la dieta mediterrània; la marca Implica't, per promocionar els productes catalans; suport a la internacionalització dels nostres productes, amb Prodeca al capdavant; defensa acèrrima del sector de la pesca mediterrània a Brussel·les; reunions continuades a la Comissió Europea per part del conseller per tal d'aconseguir una PAC, com a mínim, amb els mateixos fons que el període anterior; impuls de la dieta mediterrània dins de l'estratègia alimentària de Catalunya; impuls de la nova llei de l'alimentació, amb un especial èmfasi en els productes de proximitat; millores en la gestió forestal; avenços en la taula de simplificació administrativa; reforç dels controls sanitaris en les importacions; prioritat total del Govern en modernització de regadius; estratègies com la del biogàs o la de digestat, per no dependre dels combustibles fòssils en aquest context geopolític actual; obertura de mercats internacionals, perquè som uns grans exportadors de producció agroalimentària, i davant les polítiques que fan els seus valedors, Trump i Netanyahu, hem de buscar nous mercats.

No faci por a la nostra gent amb l'obertura de nous mercats. Els que tenen por de la nostra potència agro, precisament, són els seus valedors, amb Donald Trump al capdavant. No li faci el joc, si us plau.

Implicació total en la gestió de crisis sanitàries animals. Gestió, gestió i gestió. Set, vint-i-quatre hores. Nova seu de l'IRTA al Pirineu; pla d'acció de la mel catalana i pla d'acció de la ramaderia extensiva; nou cisell de la mel catalana perquè la ciutadania identifiqui les nostres mels; acció de promocions amb la joia de la corona de la dieta mediterrània: l'oli d'oliva verge extra.

Dades de l'última setmana: rècord històric en exportacions i rècord de la sèrie en renda agrària amb el nivell més alt des del 2007. La llista és infinita, podria continuar.

Dit això, vostè ho troba tot malament? Tot ho troba malament? De debò creu que no hi ha ni una mesura que estigui bé? Ens sorprèn la seva absència en comissions, compareixences, ponències de llei i espais on es construeix la política útil. És allà on s'escolta el sector i es treballen solucions reals com les que li acabo d'enumerar. Fins i tot la seva companya en alguna la veiem.

I bé, dit tot això, li vull parlar també d'una experiència personal. Vinc d'una família humil, i vinc del sector primari. Vaig treballar dotze anys compaginant vuit hores en una fàbrica i, paral·lelament, tres, quatre, cinc, sis hores diàriament en una petita explotació familiar.

I, una vegada estabilitzada la meva vida laboral, vaig fer el que..., l'altra vocació que tinc, no?, que és servir, ser servidor públic, treballar pel bé de la gent, servir per millorar els serveis i tractar a tothom com m'agradaria que em tractessin a mi quan em dirigeixo a l'Administració pública.

I vostè, i això crec que ho fa la totalitat dels membres d'aquesta cambra, no?, cadascú en el seu àmbit, i vostè... Si escolten els seus discursos, ens desacrediten, ens menysté, ens insulta... Li he de dir que vostè no és justa.

Darrere de cada persona, cadascú de tots nosaltres i dels que estem aquí, amb les seves idees, hi ha una trajectòria, sacrifici i compromís. Per això agrairia que rebaixi el to i l'agressivitat oral i contribueixi a dignificar el debat públic. *(Aplaudiments.)*

I acabo amb una pregunta que demana una reflexió una reflexió sincera. Què pretén sabotejant la feina que es fa? Minar la moral de la nostra pagesia? Vol que abandonin? Vol que ho tirin tot per terra? Que ho deixem córrer? No barregi la pagesia amb discursos acabo, president, catastrofistes.

El sector necessita suport, propostes útils i pragmàtiques que aportin esperança, perquè el sector agroalimentari català té unes perspectives brutals. I mentre uns sembren desànim, d'altres, crec que tothom d'aquí, d'aquesta cambra, sembrem futur. I ja li avanço que la terra sempre respon millor a aquests segons.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substancials d'aquesta tarda, que són els punts 22, 23, 24 i 25 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos a les mocions que sotmetem a votació...
(*Sílvia Orriols Serra demana per parlar.*) Sí, senyora Orriols.

Sílvia Orriols Serra

Senyor president, ja ho hem comunicat a la Mesa, però era per si podíem fer efectiva la lectura del punt 5 de la nostra moció.

Gràcies.

El president

Ho farem així. Com els deia, els textos a les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. Hi ha cap altra petició de lectura o de votació separada? No?

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball (continuació)

302-00231/15

Doncs començarem tot votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del mercat de treball.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 60 vots a favor, 25 vots en contra i 47 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 28 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 56 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 11, 11 bis i 11 ter.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 24 vots en contra i cap abstenció.

Conjuntament votarem els punts 13 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 60 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 35 vots a favor i 24 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats (continuación)

302-00232/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

fitxer 35

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap vot en contra i 53 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 76 vots a favor, 11 vots en contra i 45 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 5, 7 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap vot en contra i 65 abstencions.

Finalment, votarem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 42 vots en contra i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano (continuació)

302-00233/15

Tot seguit, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al reconeixement i la inclusió del poble gitano.

Votem conjuntament els punts de l'1 al 9, 12, 14 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Finalment, també de manera conjunta, votarem els punts 10, 11 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 16 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries (continuació)

302-00234/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries. Començarem amb la votació conjunta dels punts 1, 2, 8, 10, 13, 14, 18 i 19.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra i 27 vots a favor i cap abstenció.

Abans de procedir al següent bloc de votació, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a fer la lectura del punt cinquè d'aquesta moció subsegüent.

La secretària quarta

«Establir com a prioritat nacional en el consum públic, establir com a principi rector que tot el sistema de contractació pública alimentària prioritzi de manera efectiva i preferent el producte de Catalunya per sobre de qualsevol altra procedència, fixant quotes obligatòries de producte català en la futura llei d'alimentació de Catalunya, un percentatge mínim obligatori no inferior al seixanta per cent del producte de Catalunya en tots els serveis de restauració col·lectiva finançats o cofinançats amb diners públics: escoles, hospitals, residències i centres penitenciaris.»

El president

Votem de manera conjunta els punts 3, 5, 6, 9, 12, 16 i 20.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 129 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Votem els punts 4 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 118 vots en contra, 3 vots a favor i 11 abstencions.

Votem conjuntament els punts 7 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 16 vots a favor i 11 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 13 vots a favor i 14 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...